

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2016.

NOVEMBRIS

Nr. 8 (690)

Sōlists Pauls Berkolds 1. oktobrī Valta Disneja koncertzālē piedalījās
mūzikālā mākslas installācijas uzvedumā *NIMBUS*

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

30. oktobrī plkst. 12.30 DK latviešu ev. lut. draudzes dāmu komitejas Rudens bazārs

12. un 13. novembrī novusa turnīrs *LA Open* Losandželosas latviešu namā

19. novembrī Latvijas valsts dibināšanas atceres un Lāčplēšu piemiņas sarīkojums

4. decembrī Ziemsvētku tirdziņš latviešu namā

31. decembrī Jaungada balle

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums; DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai

6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606

Tālr.: 818-980-4748; e-pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kurās nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green
Port Hueneme CA 93041; Tālr. 805-382-2925

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$30, 1/2 lappusi – \$20, 1/4 lappusi – \$15; uzņēmējdarbības karti – \$10.

IB metiens – 330 eks.

Ievēriņai

Latviešu nama pārvaldes kasiere ir Vita Volkovska (čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039-3704)

DK latviešu biedrības kasiere – Tamāra Kalniņa (čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of So. Ca.* un jāsūta: 252 East Garden Green, Port Hueneme, CA 93041-1912)

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube (čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jāsūta: 1700 Malcom Ave, Apt 101, CA 90024)

Honorary Consul, Republic of
Latvia in California
Juris Bunkis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660;
Phone: 949-888-9700

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Jānis Taube jaunākais

1700 Malcom Ave, Apt. 102, Los Angeles, CA 90024

Tālr.: 310-806-0464; e-pasts: jetaube@earthlink.net

Dāvis Reins

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589 e-pasts: davis@admtechusa.com

DK LB valdes locekli: Andris Blāķis, Pēteris Brecko,

Jānis Daugavietis, Inguna Galviņa, Guna Jostsone,

Tamāra Kalniņa – kasiere, Valdis Ķeris, Ieva Liepniece,

Uldis Luste, Nora Mičule, Astra Moora – sekretāre,

Valdis Pavlovskis, Leons Platacis, Pēteris Staško,

Dziesma Tetere, Aija Zeltiņa Kalniņa, Diāna Zaķe

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā

plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 12.00 Losandželosas

latviešu namā

Revīzijas komisija:

Kārlis Millers, Tālvāldis Paegle, Jānis Ripa

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetena saņēmējiem mainot dzīvesvietu, ieteicams redaktorei laikus paziņot jauno adresi, lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļeteniem.

Sveika, Gauja, plūsti kņāši...

Atis Sjanīts – jaunais īpašu uzdevumu vēstnieks sadarbībai ar latviešiem ārzemēs

Līdzšinējais Latvijas Republikas vēstnieks Turcijā Atis Sjanīts un LR Ārlietu ministrijas īpašu uzdevumu vēstnieks sadarbībai ar latviešiem ārzemēs Pēteris Elferts š. g. 24. augustā apmainījās amatiem.

Atis Sjanīts ir kurzemnieks, dzimis 1964. gada 12. oktobrī Cīravā, studējis Latvijas Universitātes Juridiskā fakultātē (1982. – 1989.), Vīnes universitātē (1992. – 1993), stažējies Maksa Planka starptautisko tiesību institūtā Hamburgā, UNIDROIT (International Institute for the Unification of Private Law)

Romā. Apbrīnojams ir viņa daudz atbildīgo amatu saraksts – viņš bijis vecākais juriskonsults Latvijas Universitātē (1988. – 1990.); mācībspēks LU Starptautisko attiecību institūtā (1990.– 1992.); Ārlietu ministrijas Juridiskā departamenta Vispārējās nodaļas vadītājs (1992. un 1993.– 1994.); Ārlietu ministrijas Starptautisko tiesību departamenta direktors (1992. – 1993.); Ārlietu ministrijas valsts sekretāra vietnieks juridiskajās un konsulārajās lietās (1994. – 1996.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks Lietuvas Republikā (1996. – 2000.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks pie Svētā Krēsla ar rezidences vietu Viļņā un Rīgā (1998. – 2002.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks pie Neatkarīgā Maltas Bruņinieku ordeņa ar rezidences vietu Viļņā un Rīgā (1999. – 2004.); Valsts kancelejā ministru prezidenta padomnieks ārlietās (2000. – 2002.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks Kanadā (2002. – 2007.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks Ukrainā (2007. – 2011.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais nerezidējošais vēstnieks Moldovas Republikā (2007. – 2012.); Ārlietu ministrijas Starptautisko organizāciju un humānāro jautājumu departamenta direktors (2011. – 2012.); Latvijas Republikas ārkārtējais un pilnvarotais vēstnieks Turcijā (2012. – 2016), kā arī nerezidējošais vēstnieks Irākā un Irānā. Kopš 2001. gada ir Latvijas arbitrs Pastāvīgajā arbitražas tiesā Hāgā.

Atis Sjanīts prot vācu, angļu, franču, lietuviešu, krievu un ukraiņu valodu. Viņš saņēmis 3. pakāpes Lietuvas lielkņaza Ģedimina ordeni; Francijas nacionālo ordeni „Par nopelniem”, Vatikāna Sv. Gregora Lielo krustu; Maltas ordeņa Lielo virsnieka krustu, Ukrainas 5. pakāpes Jaroslava Gudrā ordeni.

Ārlietu ministrijā darba grupas sēdē Pēteris Kārlis Elferts informēja par paveikto laikposmā no 2013. līdz 2015. gadam un uzsvēra, ka sadarbība ar latviešiem ārzemēs ir ļoti svarīgs uzdevums. Ārlietu ministrija un diplomātiskās konsulārās pārstāvības ārvalstīs informē ārzemju latviešus, atbalsta un palīdz. Ārlietu ministrijas pārstāvji 2015. gadā ar pārvietojamo pasu darbstaciju 23 reizes devušies uz 33 pilsētām Apvienotajā Karalistē, Īrijā, ASV, Kanadā, Vācijā un Spānijā, pirmo reizi arī uz Apvienotajiem Arabu Emirātiem un Dienvidamerikas valstīm – Venecuēlu, Argentīnu un Brazīliju. Latvijas konsulārās amatpersonas 2015. gadā 191 gadījumā nodrošināja nepilngadīgo tiesību un interešu aizsardzību ārvalstīs, īpaši – Apvienotajā Karalistē, Īrijā, Vācijā un Norvēģijā.

Atbalstīti apmēram 90 projekti un aktivitātes kultūrā, izglītībā, pētniecībā, ekonomikā un sportā Latvijā un ārvalstīs. Ārlietu ministrijas financējums diasporas projektu īstenošanai 2013.– 2015. gadā bijis € 341 711. Atbalstīts Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forums, aktivitātes jauniešiem Latvijā, Īrijā, Apvienotajā Karalistē un Beļģijā, Latvijas Universitātes Diasporas un migrācijas pētījumu centrs.

Sēdē runāja arī par nākotnes plāniem un sadarbību ar ārzemju latviešiem. Pasaules Brīvo latviešu apvienība sadarbībā ar Ārlietu ministriju 2016. gadā no 29. līdz 30. decembrī Melburnā, Austrālijā rīkos Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forumu.

Turpmākās aktivitātes – gatavošanās Latvijas 100. gadu jubilejas svinībām, projektu „Latvijas pēdas pasaulē”, ārzemju latviešu atgriešanās un pilsoniskās līdzdalības veicināšana. A. Sjanīts solīja, ka viss iesāktais tiks turpināts. Amatā viņš stājās 26. augustā.

E-pasta vēstulē jaunais vēstnieks pastāstīja, ka no pēdējiem 20 gadiem vēstnieka amatā tikai trīs gadus bijis mājās un no sirds priecājas, ka tagad beidzot ir Latvijā. Viens no viņa vaļaspriekiem ir skriešana. Vasaras viņš pavada pilsētā, kuņģa piedzimst vējš – Liepājā – un katru dienu vismaz stundu skrien gar jūras zeltmirdzošo krastu. Turienes jūrmalas smilts esot cieta, noblietēta, līdzena, skriešanai ideāli piemērota. Ziemā, kad vien ir brīvs laiks, viņš dodas uz sporta zāli.

Atis Sjanīts pagodinās mūs ar savu klātieni Latvijas valsts dibināšanas svinībās 19. novembrī latviešu namā.

LOSANDŽELOSAS LATVIEŠU SKOLA 2016./2017. m.g.

Skolas pārzine – Nora Mičule
Mācību pārzine Aija Zeltiņa Kalniņa
Dziedāšanas skolotāja Ingrida Dženninga (Jennings)
Tautasdejas māca Diāna Zaķe
Palīgskolotāja – Ieva Liepniece

Bērnu dārzs un sagatavošanas klase

Skolotāja Sanita Šūmane

Anna Arnolda

Aidens Urens

Evans Erringtons

Kristofers Karami

Zane Kaliņa

Laila Dženninga (Jennings)

Nikols (Nicolas) Leikarts

Magnuss Kaliņš

1. klase

Skolotāja Guna Jostsone

Emmets Dženninga (Jennings)

Jēkabs Erringtons

Krišjānis Hadads (Haddad)

Renars Baluveys

2. klase

Skolotāja Inguna Galviņa

Mikus Arnolds

Adelīne Blāķe

Gustavs Daugavietis

Sofija Rutmane

4. klase

Skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa

Ieva Arnolda

Evelīna Blāķe

Eduards Barks

Eduards Zeltiņš-Kalniņš

Henrijs Gulbis

Kārlis Kalvāns

7. klase

Skolotāja Benita Trapse

Elsa Brecko

Gabriella Damroze

Katrīna Sonveina

Marks Edvards

Mia Trapse

Vilis Zaķis

Valodas klase

Skolotāja Ingrida Dženninga (Jennings)

Abigeila Erringtone

Aidens Dženninga (Jennings)

Aleks Zaķis

Atis Strobels

Domeniks Baluveys

Katrīna Strobele

Lidija Fobēra (Faubert)

Sabrina Jerumane

Sebastians Jerumanis

Losandželosas latviešu skola dibināta pirms 66 gadiem. Šogad 10. septembrī mācības sāka 37 bērni. Vairāki mēro tālu ceļu no Ventūras un Temekulas. Vēlēsim viņam izturību un pacietību visa gada garumā.

Šīgada mācību temats: latviešu folklorā – tautasdziesmas, teikas, pasakas un ticējumi.

Pirmajā skolas dienā skolas pārzine Nora Mičule paziņoja par tautasdziesmu konkursu: skolēns, kuŗš mācību gada laikā no galvas iemācīsies visvairāk tautasdziesmu, saņems balvu. Vērtēšana notiks pa vecumgrupām.

Skolā pēc ilgākiem gadiem atkal skanēs kokles. Skolotāja Ingrida Dženninga aicina pieteikties bērnus, kuŗi vēlas mācīties spēlēt kokli. Paldies Inesei Edvardai, viņa uzdāvināja divas jaunas kokles.

Latviešu skolas skolēniem šogad ir iespēja piedalīties Latvijas Nacionālās bibliotēkas rīkotajā grāmatu lasīšanas un vērtēšanas programmā „Bērnu žūrija”. LNB dažādu vecuma lasītājiem uzdāvināja 27 grāmatas – gan latviešu, gan ārzemju rakstnieku darbus.

Sadarbībā ar DK Latviešu biedrību skola rīko konkursu „Mana Latvija”. Tā mērķis: gatavojoties Latvijas valsts 100 gadu jubilejai, izteikt vārdos savas izjūtas par Latviju vienalga kādā literātūras žanrā. Konkurssā var piedalīties ikviens Losandželosas latviešu skolas skolēns, kuŗš uzrakstījis darbu latviešu valodā brīvi izvēlēta literātūras žanrā (apjoms: aptuveni viena lappuse). Darbs jāiesniedz glītā rokrakstā vai datorrakstā līdz 30. oktōbrim. Darbus vērtēs Losandželosas latviešu skolas skolotāji un Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valde. Vērtēšanas kritēriji: darba atbilstība konkursa nolikumam; domas oriģinālitate. Rezultāti tiks paziņoti 6. novembrī. Labāko darbu autori saņems balvu, atzi-

Priekšā no kr.: Aija Zeltiņa Kalniņa, Mikus Arnolds, Ieva Arnolda, Sebastians Jerumanis, Atis Strobels; aizmugurē: Ilze Stazdiņa-Stedmane, Henrijs Gulbis, Ieva Liepniece

nības rakstu un paši nolasīs savu darbu Latvijas valsts dibināšanas 98. gadu jubilejas sarīkojumā 19. novembrī.

Pēteris Brecko skolai izveidojis jaunu logo.

Ieva Sviķkalne-Arnolda – vietni tīmeklī:

losandzelosaslatviesuskola.shutterfly.com

Vislielākā pateicība Dziesmai un Ērikam Teteriem par izremontēto bērnu dārza klasi. Sirsnīgs paldies Mārtiņam Leikartam par jaunajām rotaļlietām un jauno paklāju.

Skolas logo

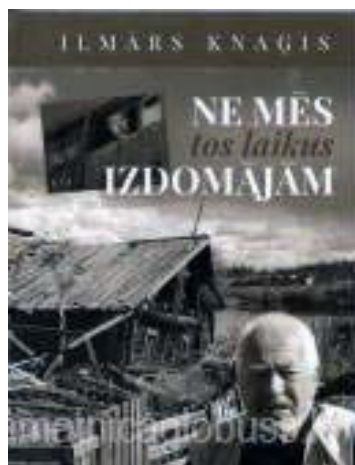

Pusdienlaiks latviešu skolā

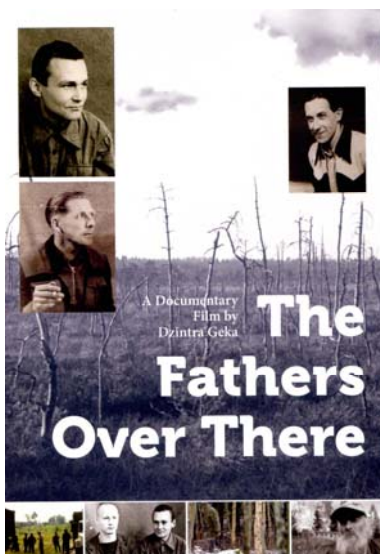

Bērnu dārza grupa

SIBIRIJAS BĒRNU FONDS Piedāvā jaunākos izdevumus

Ilmāra Knaģa grāmata
„Ne mēs tos laikus
izdomājām”
– pārdomas par
bērnību, izsūtījumu
Sibirijā, dzīvi mūsdienā
Latvijā un nākotni

„Tēvi tur” *The Fathers
Over There* – par vīriem,
kuŗi cieta Gulaga nometnēs
(DVD latviešu valodā
ar tulkojumu angļiski)

Dzintras
Gekas
dokumentār-
filma

DIEVA PUTNIŅI

„Dieva putniņi” (God’s Lost Sparrows) – par
1944. gadā uz Vācijas izceļojušo ģimeņu likteni
Grāmatas un DVD cena \$20 (ar piesūtīšanu)
Pasūtīnāt, rakstot vai zvanot Aivaram Jerumanim
1600 El Rito Ave, Glendale, CA 91208;
tālr.: 818-247-8390; e-pasts: aivars@earthlink.net

Virtuālās izstādes Latvijas Nacionālajā archīvā:
<http://www.archiv.org.lv/index3.php?id=6>

Vēlam mācītājam Aivaram Ozoliņam labu veiksmi un gaidām atpakaļ Losandželosā

Aivars un Juta Ozoliņi uz Losandželosu atbrauca 1992. gadā ar trim maziem bērniem. Gadi ātri aizritējuši, bērni izauguši, divi dēli jau apprecējušies.

Oktobra biļetenā bija ziņots, ka Aivars un Juta Ozoliņi pieņēmuši darba piedāvājumu uz pieciem gadiem Filipīnās. Aivars Ozoliņš būs praktiskās teoloģijas profesors Starptautiskā adventistu institūtā (Adventist International Institute of Advanced Studies), Juta Ozoliņa sabiedriskās palīdzības projektu koordinatore.

Pirms došanās 12. oktobrī darbā uz Filipīnām mācītājs Aivars Ozoliņš e-pasta vēstulē pastāstīja, ka šis bijis liels pārmaiņu gads visai ģimenei.

Dēlam Kasparam Ozoliņam 9. jūnijā bija izlaidums, viņš ieguva *Ph.D. linguistics* gradu Kalifornijas universitātē Losandželosā (UCLA).

Elvins Ozoliņš Fullera teoloģiskā seminārā pabeidza savas psiholoģijas doktora (PsyD) programmas akadēmisko daļu un pārcēlās uz Pensilvāniju, kur pavadīs vienu gadu praksē (internship). Elvins Ozoliņš ir saderinājies ar Dotiju Džubardo (Dotti Giubardo), Fullera

Teoloģiskā semināra Psiholoģiskās nodaļas vadītāju, laulības notiks nākamgad 11. jūnijā.

Aivars Ozoliņš 10. jūlijā Longbīčā salaulāja dēlu, mākslinieku Aldi Ozoliņu un Tifaniju Dzou. Viņa mācās doktorantūrā *UCLA* un strādā par žēlsirdīgo māsu *Cedars Sinai* slimnīcā.

Pēc tam visa Ozoliņu ģimene devās uz Latviju, kur 24. jūlijā Zvejniekiemā nosvinēja atkāzas radu un draugu pulkā.

Ozoliņu draugi un paziņas ir mazliet uztraukti, jo Filipīnas ir diezgan bīstama zeme, laikrakstos vai ik dienas lasāmas ziņas par augsto noziedzības līmeni. Aivars un Juta Ozoliņi nedzīvos Manilā, bet ārpus tās, apmēram stundas brauciena attālumā uz dienvidiem pie nelielas pilsētiņas – Silangas, kur ir mācību iestāde *Adventist International Institute of Advanced Studies*, tās Teoloģiskajā fakultātē mācās studenti no visas pasaules. *AIAS* teritorija ir iežogota, pie vārtiem sargs. Protams, Ozoliņiem būs jābrauc arī uz citām vietām Filipīnās, kā arī uz citām valstīm.

Ozoliņu ģimene 10. jūlijā;
no kreisās: Ēriks, Ieva, Kaspars, Juta, Tifanija, Aldis, Aivars, Elvins, Dotija

Latviešu leģionāram Kārlim Smiltēnam veltīta grāmata

Š. g. 19. jūnijā žurnāliste Kristīne Gaklāva Latvijas nacionālā televīzijā intervēja Dienvidkalifornijā, Redlendā, dzīvojošo 95 gadus veco leģionāru Kārli Smiltēnu. Viņš pastāstīja, ka pirms Otrā pasaules kara dzīvojis Ikšķilē, vācu okupācijas laikā strādājis tēvam piederošajā ādu un zirglietu veikalā Tērbatas ielā, bet brīvajā laikā zīmējis. Kāds veikala apmeklētājs viņam ieteicis iestāties Latvijas Mākslas akadēmijā, kur viņš paspēja mācīties tikai gadu, jo tika iesaukts Latviešu leģiona 15. divīzijā. 1944. gada 26. martā pie Veļikajas upes viņu ievainoja.

Vecāki Anna un Jānis Smiltēni, astoņus gadus jaunākā māsa Biruta un gadu vecākais brālis Artūrs kara beigās devās bēgļu gaitās uz Vāciju, kur tēvs 1947. gadā gāja bojā autokatastrofā. Kārlis Smiltēns līdz ar citiem latviešu kaņavīriem kara beigās Pomerānijā padevās gūstā amerikāņiem. Māte ar māsu jau bija izceļojušas uz Ameriku, viņas Kārlis Smiltēns un brālis Artūrs atkal satika 1959. gadā.

Kārlis Smiltēns piezīmju burtnīcā skicēja kara novēroto un vēlāk to attēloja zīmējumos un gleznās. Latvijas Kara mūzejam viņš uzdāvinājis apmēram 200 savu darbu.

Kārlis Smiltēns zīmējis neskaitāmas karikatūras Anglijas lielajiem laikrakstiem, attēlus dažādu studiju animācijas filmām – *Fat Albert*, *He Man*, *Ghostbusters*, arī Valta Disneja studijai.

Kārļa Smiltēna ilustrācijas ievietotas Džordža Orvela grāmatas „Dzīvnieku farma” angļu izdevumā.

Kārlis Smiltēns nožēlo, ka Latvija par vēlu atguvusi neatkarību, ja tas būtu noticis desmit gadu agrāk, viņš atgrieztos un dzīvotu tēva 1938. gadā nopirktajā mājā Ikšķilē Dainu ielā. Pie šīs mājas, padomju okupācijas

Grāmatas autore Diana Mathure

armijai tuvojoties, 1944. gadā ieraktas ģimenes dārglietas, pēc Latvijas neatkarības atgūšanas tās atkal atrastas. Mājas ar radnieku palīdzību atjaunotas.

Raksts par Kārli Smiltēns bijis 2010. gada novembra biļetenā.

Izdevuma „Tēvijas Sargs” 2011. gada marta numurā par Kārli Smiltēnu ievietots raksts „Mākslinieks ar kara pieredzi”, teksta un fotogrāfiju autors – Atis Klimovičs.

Kārlis Smiltēns visu mūžu nodarbojās ar sportu – brauca ar divriteni, kanu laivu, piedalījās triatlonā; viņa mājā pie sienām ir neskaitāmi diplomu, medaļas, kausi.

2013. gada 11. novembrī LTV 1 varēja noskatīties dokumentārfilmas pirmizrādi „Četrreiz katrs viens”, kuŗā stāstīts par četriem Latviešu leģiona kaņavīriem – Jāni Menci, Imantu Zeltiņu, Kazimiru Šustu un Kārli Smiltēnu. Filmas autori: Sandijs Semjonovs, Atis Klimovičs, Pāvels Širovs, Ainis Kupčs, Inese Zandere, komponists – Raimonds Tiguls.

Kārļa Smiltēna māsas Birutas dēla Krisa Mathura dzīvesbiedre Diāna Mathure sarakstījusi un izdevusi grāmatu *The Linden Tree and the Legionnaire, Article 58*. Grāmatā, kas veltīta Kārlim Smiltēnam un Birutai Smiltēnai Mathurei, aprakstīta vairāku jauniešu pretošanās krievu okupācijas režīmam 1940. gadā Rīgā.

Diana Mathure grāmatu sāka rakstīt 1986. gadā, pirmo reizi uz Latviju viņa kopā ar ģimeni aizbrauca 1992. gadā, kad arī sāka Ikšķiles mājas atjaunošana.

Kārlis Smiltēns ar uzticīgo draugu Činčinu

Vasaras saulgriežos, 20. jūnija pēcpusdienā notika tikšanās ar interesantās grāmatas *The Linden Tree & the Legionnaire: Article 58* autori Dianu Mathuri 1930. gadā celtā vēsturiskā ēkā *Mountain Mermaid* (20421 Callon Drive, Topanga Canyon, CA 90290). Kādu laiku tajā bija zēnu skola, Otrā pasaules kara laikā ierīkots kazino, vēlāk kinoteātris, aizritējušā gadsimta 50. gados naktsklubs *The Canyon Club*, 70. gados – *Mermaid Tavern*, kur atskaņota klasiskā mūzika. Ēka 80. gados bijusi bēdīgā stāvoklī, to gatavojās nojaukt, bet 1989. gadā par laimi to nopirka vietējie mākslinieki un sāka restaurāciju. *Mountain Mermaid* iecienījuši visas pasaules fotogrāfi, tajā rīko kāzas, dažādus piemiņas sarīkojumus.

Apmeklētāji varēja aplūkot kaņavīru uniformu attēlus, Latvijas kartes, krogus, Kārļa Smiltēna mākslas darbus; viņi tika pacienāti ar Intas Zemjānes jāņusieru, Latvijas šprotēm, alu. Diena bija ļoti karsta, tautasdeju kopas „Pērkonīša” dalībnieki dziedāja un dejoja, vēlāk viņi varēja izpeldēties baseinā.

Diana Mathure grāmatā ierakstīja autografu visiem, kuŗi to vēlējās. Grāmatā ir mākslinieka Kārļa Smiltēna ilustrācijas.

Pēc Jāņiem Diana un Kriss Mathuri devās uz Latviju, braukāja pa Rīgu ar īrētiem divriteņiem, iegriezās Stūra mājā, apmeklēja muzejus, parkus, nogaršoja dažādus latviešu ēdienus. No Latvijas viņi ar vilcienu brauca uz Pēterburgu, pēc tam uz Maskavu, Irkutsku līdz Vladivostokai un tālāk uz Japānu, kur dzīvo un mācās dēls Valters Kārlis Mathurs.

Diāna Mathure atzīst, ka dzīvošana vairākās pasaulēs bagātina un ir liela priekšrocība.

The Linden Tree & the Legionnaire: Article 58 ir pirmā no Dianas Mathures 12 grāmatām, kuŗās atspoguļoti notikumi Latvijā no 1940. līdz 1990. gadam; drīz klajā nāks pirmais turpinājums *Witch Hammer*.

Grāmatu *Linden Tree and the Legionnaire, Article 58* var pasūtīt: www.TheLindenTree.info

Fotograafe Studio

24155 Laguna Hills Mall Ste 1615

Laguna Hills, CA 92653

Tāl.: 949-380-1884; e-pasts: info@fotograafe.com

Dāvana Losandželas latviešu namam

Jānis Ripa namam uzdāvinājis izcilā latviešu mākslinieka Augusta Annusa (1893–1984) gleznu; tā novietota nama priekštelpā pie bāra, bet tai meklēs piemērotu vietu kādā no telpām

Ziedojumi Losandželas latviešu namam, pieminot Ilgu Jankovsku

Ludmila Raistere (\$100); Luize Gonja (\$200); Lolita Bola (Ball, \$50).

Ziedojumi DK latviešu biedrībai

Juris Buņķis – \$100; Anna Čakste Rollina – \$360; Maruta Ratermane – \$65; Dace Taube – \$30.

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi; 12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA
Re/Max Estate Properties
310-717-7577
mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Mūzejs „Latvieši pasaulē” aicina veidot „Stāstu segu”

„Latvieši pasaulē” – mūzejs un pētniecības centrs aicina ārzemju latviešus, kuŗu sirdij tuva Latvija, līdz 2017. gada 30. augustam uz Rīgu sūtīt pašu rokām gatavotus un izrotātus 18x18 cm kvadrātiņus lielizmēra tekstilmozaīkas segai (*patchwork quilt*) un pievienot informāciju, kādas saites viņus saista ar Latviju, uzrakstīt savu vai savas ģimenes izceļošanas stāstu. Sega būs veltījums Latvijas Republikas dibināšanas jubilejai, 2018. gada 18. novembrim.

„Stāstu egas” darināšanas idejas pamatā ir Anglijas latvietes Ritas Jefimovas dāvinājums: sega, ko V Eiropas latviešu Dziesmu svētkiem Līdsā 1982. gadā darināja 59 rokdarbnieces no Līdsas un Bredfordas.

Līdsas segas darinātājas Rita Jefimova un Ilona Uskale piedalīsies „Stāstu sega – dāvana Latvijas 100 gadu jubilejā” atklāšanā. Viņas abas tagad dzīvo Latvijā. Būs apskatāma arī vēsturiskā sega.

Textilmozaīkas segas mēdz iegūt simbolisku nozīmi, tās tiek mantotas no paaudzes paaudzē. Auduma gabaliņi no kāzu un kristību kleitām vai tautastērpiem atsauc atmiņā nozīmīgus dzīves notikumus. Latvijas simtgades segu no atsūtītajiem gabaliņiem kopā sašūs tekstilmāksliniece Janta Meža.

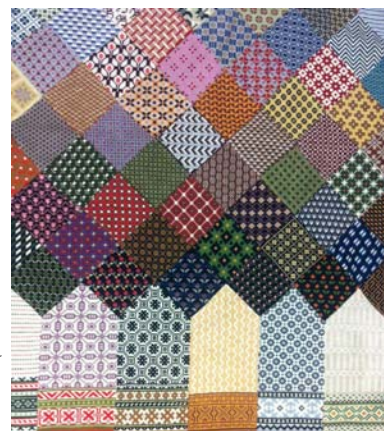
LaPa jau deviņus gadus aktīvi sadarbojas ar latviešu kopienām ārzemēs, vācot stāstus un vēsturiskos materiālus, rīkojot izstādes. Stāstu segas veidošanu atbalsta Valsts kultūrkapitāla fonds un ASV vēstniecība Latvijā.

„Stāstu segas” gabaliņi sūtāmi:

Latvieši pasaulē, Latvijas Nacionālā bibliotēka, Mūkusalas iela 3, Rīga, LV-1423

Informācija: [facebook.com/stastusega2018](https://www.facebook.com/stastusega2018)
un lapamuzejs.lv

Projekta „Stāstu sega Latvijai” vadītāja ir Aija Abena; tālr.: (371) 2638 3060;
e-pasts: stastu.sega2018@gmail.com

**Fragments
no krustdūrienā izšūtās
segas, ko darināja
59 rokdarbnieces Līdsā,
Anglijā, par godu
V Eiropas latviešu
Dziesmu svētkiem
1982. gadā**

Dzīvesstāsts

Dots devējam atdodas

Ik gadu katru pavasari, aprīlī, braucu uz Latviju. Pavasaris ir mans mīļākais gadalaiks. Daba, pārcietusi ziemeņu, atmosfāras, viss zaļo, zied. Cilvēki stāda augus savos mazdārziņos, cerot, ka rudenī būs laba kartupeļu, burkānu, gurķu, kāpostu raža. Prieks skatīties, kā dārzā katru dienu no zemes izlien kāds asniņš un drīz vien zied. Tas ir gluži tāpat kā ģimenē, kad bērns ar katru dienu kļūst lielāks un vairāk saprot.

Aprīlī ir mana dzimšanas diena, un tad savus bērnus un mazbērnus mēdzu aizvest uz kafejnīcu vai restorānu. Šogad pagāja 30 gadu kopš traģiskā 26. aprīļa, kad Černobiļas atomelektrostacijā notika sprādziens, kuŗa smagās sekas vēl tagad jūtamās arī Latvijā un visā pasaulē. Toreiz likvidēt avarijas sekas aizsūtīja apmēram 6500 cilvēku no Latvijas. Viņus 8. maijā iesauca dienestā, un divas dienas vēlāk viņi jau bija Černobiļā. Viens no viņiem bija jauns ārsts Valdis Zatlers, viņam toreiz bija tikai 31 gads. Intervijās viņš nereti gremdējas atmiņās par to laiku – no kara komisāriāta saņēmis pavēsti gan darba vietā Traumatoloģijas institūtā, gan mājās. Pārdomām ilgi nebija laika, un nekas cits neatlika kā atstāt mājas, ģimeni, darbu un doties pretī nezināmajam. Nokļuvuši Ukrainā, iesauktie no Latvijas pirmo nakti pavadījuši zem klajas debess, nākamā dienā atvestas armijas teltis. Vispirms vajadzēja norakt zemes virskārtu apmēram 8 cm dziļumā un vismaz 5 metru attālumā no ēkām, lai varētu tajās mitināties. Taču viss darbs bija veltīgs – tikko uzpūta vējš, radiācija atgriezās. Par laimi medicīnai bija zināšanas par kodolbumbu sprādzieniem, par radioaktīvo piesārņojumu.

Tolaik strādāju Tiltu celtniecības trestā, visi darba komandējumi bija pa toreizējo PSRS. Lauksaimniecības akadēmijā neklātienē bija beigusī Ceļu un tiltu celtniecības nodaļu un Ļeņingradas Transporta celtniecības (dzelzceļu, tiltu) nodaļu. Un 1986. gada rudenī pienāca arī mana kārtā uz diviem mēnešiem kopā ar 28 puisiem, 19-27 gadu veciem, doties uz Černobiļu. Mana meita Ilze tolaik gaidīja bērniņu, dēls Ansis mācījās Medicīnas akadēmijā. Valdis Zaltlers jau bija atgriezies, un mēs zinājām, cik tur bīstami. Ar dozimetriem mērijām bīstamā piesārņojuma apmērus. Briesmas nebija redzamas, tās nevarēja ne sajūst, ne saost, ne sadzirdēt. Sākumā lietojām armijas maskas, bet tās drīz vien kļuva mitras, bija pilnas ar vēja nestiem putekļiem. Vēlāk lietojām papīra sejas maskas, kuŗas bieži bija jāmaina. Likvidējām lielākus un mazākus koka tiltus, kuŗi bija piesūkušies ar nāvējošo indi. Bija izraktas gaŗas bedres, kuŗas metām vecos dēļus, stabus, mietus, apsmidzinājām ar benzīnu, dedzinājām un aprakām. Pirms atgriešanās mājās un izkāp-

šanas no vilciena vīriešiem nodzina matus, jo arī tajos bija radiācija. Arī man nogrieza lielu daļu matu, drīz vien visi atauga.

Taču nav ļaunuma bez labuma. Pensijā mani atlaida četrus gadus agrāk, 51 gada vecumā, 1989. gadā. Sievietēm tolaik bija jāstrādā līdz 55 gadu vecumam. Pensijas lielums bija 55 rubļi, ar to cik necik varēja iztikēt. Šopavasari Maskavā mainīju naudu – par 40 dolariem dabūju 2480 rubļu. Viens dolars – 62 rubļi, tātad toreizējā pensija bija mazāk par dolaru mēnesī!

Agrāk aprīlī, kad biju Rīgā, piedalījos Černobiļas avarijas seku likvidētāju tikšanās sarīkojumos Rīgas latviešu biedrībā. Vienmēr atnāca amatpersonas, pateicās, pasniedza goda rakstus. Pēdējos gados daudzi jau miruši, tikšanās vairs nenotiek. No manas 28 puīšu brigādes vairs tikai divi ir dzīvi!

Īsi pirms Černobiļas avarijas 30. gadadienas Valdis Zatlers šogad 23. aprīlī brauca uz Kijevu, kur notika starptautisks forums par pasaules kodoldrošību. Valdis Zatlers bija uzaicināts par goda viesi. Viņš apliecināja, ka latvieši vienmēr cenšas palīdzēt tiem, kam palīdzība nepieciešama. Atpakaļceļā uz Latviju viņš iegriezās Pripetā, atomelektrostācijas avarijas zōnā, pamestajā Černobiļas piepilsētā. Visi Černobiļas seku likvidētāji drīz tiks apbalvoti ar goda zīmēm, lai viņi sajūstu, ka nav aizmirsti. Patlaban Latvijā dzīvo 2822 Černobiļas seku likvidētāji, visi ir slimi un saņem pabalstu. Vairāk nekā 1000 ir miruši, daudzi pārcēlušies uz dzīvi citviet.

Valdis Zatlers stāsta, ka pēc atgriešanās mājās viņa kollēgas pareģojuši viņam īsu mūžu, jo divos mēnešos starojums bijis pārāk liels. Viņš atbildējis: „Cik būs lemts, tik dzīvošu.”

Mani bērni Ilze un Ansis cer, ka dzīvošu vismaz līdz 95 gadiem. Centīšos! Esmu daudz paveikusi, piedzīvojuši, un man nav žēl šķirties no dzīves, jo man paliek bērni, mazbērni, mazmazbērni. Viņiem saku – par mani neraudiet, dzīvojiet ar prieku, smaidot. Palīdziet cits citam, un mani nekad neaizmirsīsīt.

Esmu dzimusi Novgorodā, Krievijā. Man bija tikai trīs vai četri gadi, kad tēvu iesauca armijā, viņš krita kaŗā nepilnu 40 gadu vecumā. Tēvs bija liels dziedātājs, atceros dažas rindiņas no viņa dziedātajām dziesmām un arī melodiju. Tēva brālis bija mācītājs, dzīvojām visi kopā netālu no Novgorodas, Motorovo ciemā. Tēvu atceros, bet māti ne. Mūsu sētā 1943. gadā iebruka vācieši, mēs, trīs māsas, turējāmies pie mātes, vācieši mūs no viņas atrāva, māte palika guļot. Es pat nesapratu, ka viņa vairs nav dzīva. Mūs, trīs māsas, izšķīra. Vidējai mātai Antonijai bija zilās acis, viņu aizveda uz Vāciju un kāda ģimene adoptēja. Mani un vecāko māsu Valentīnu iegrūda auto, pēc tam vilciena vagonā un kaut kur ilgi veda, bez ēdiena, bez ūdens. Pa ceļam vilciens apstājās kādas

stacijas tuvumā, ieraudzījām vecas mucas. Lēcām ārā, varbūt tur ir ūdens! Jā bija, bet zaļš, pilns ar kukaiņiem, bet mēs bāzām galvu iekšā un to rijām. Mums nebija, ko ēst, bet mūs ēda... Galva im drēbes bija pilnas ar utīm, baltām, spīdīgām kā krellēm. Gaŗais ceļš beidzās Salaspilī, mums teica, ka vedīs uz pirti. Man ļoti gribējās nomazgāties, skrēju cik jaudas, bet nekur tālu netiku. Grāvī tupēja latvieši, viņi mani parāva aiz kājas, aizlika mutei priekšā plaukstu, lai klusēju, tādējādi izglābjot mani no koncentrācijas nometnes. Protams, man bija bail, jo viņi runāja citā valodā. Toreiz bez krievu valodas nevienu citu nebiju dzirdējusi. Mani aizveda uz lauku māju Stelpes pagasta Vecumnieku novadā. Virtuvē ar klona grīdu ierādīja gultasvietu un jau nākamā dienā bija agri jāceļas, jāiet līdz saimniekiem uz kūti. Man bija piecarpus gadu. Iemācījās slaukt govīs, vasarā gāju ganos. Raudāju, nesapratu, kāpēc māte mani nemeklē, nezināju, ka viņas vairs nav. Govīs, teliņi, zirgi bija mani draugi, ķēros viņiem ap kaklu, raudāju, man likās, ka lopiņi mani saprot. Kaŗš beidzās, cerēju, ka mani vedīs atpakaļ, ka atkal satikšu māsas. Nekā!

Latviešu valodu iemācījās ātri, sāku mācīties Stelpes skolā, gāju 7 km turp un atpakaļ. Pēc kāda laiku izpētīju, ka tuvāk ir caur purvu, tikai 4 km, nevis apkārt pa ceļu. Ne tikai klasē, bet visā skolā biju vienīgā krieviete un pret mani daudzi mana uzvārda dēļ (Semjonova) izturējās atturīgi. Lielākā daļa bija Ozoliņi, Kalniņi, Dārziņi, Vītoliņi. Es ļoti centos, labi mācījos, vienmēr cēlu roku, lai papildinātu izsaukto atbildes. Arī klasesbiedrēnes mani nepieņēma, viņām bija bizītes, lentītes. Kas es tāda? No kurienes? Ne man māte, ne tēva. Vāgūzī atradu vecu zirgsegu, no tā noplēsu maliņu un apsēju savu bizīti. Dziedāju korī, glītrakstīšanā biju labākā klasē. Skolā bija malkas apkure, zēni skaldīja malku, es to nesu iekšā. Zēni mani pieņēma, ar viņiem kopā spēlēju dambreti, šachu, braucu ar divriteni, ziemā ar slēpēm. Biju rajona meistare šachā, vēlāk, 1958., 1959. gadā visas Latvijas meistare. Pieaugusi un vēl tagad, kad esmu jau gados, labāk saprotos ar vīriešiem nekā ar sievietēm.

Izvešanu laikā 1949. gadā manas mājas saimnieki paslēpās mežā, bet mani izveda! Sibīrijā bija smagi jāstrādā, jāiet uz mežu zāgēt kokus, jābrien pa dziļu sniegu, kājas tajā iegrima visā gaŗumā. Latvijā varēju atgriezties 1953. gadā pēc Staļina nāves. Man nebija pilnīgi nekā – ne ko ēst, ne vilkt mugurā, mitinājos Rīgā aiz vecas ēkas Cēsu ielas galā. Reiz man uzbruka bandīti, sadūra, rētas vēl tagad redzamas. Asinis noslaucīju ar turpat atkritumos atrastu avīzi vai lupatu. Pēdīgi mani pieņēma vienā ģimenē par aukli.

1954. gadā iestājos Rīgas celtniecības tehnikumā, dzīvoju kopmītē, saņēmu stipendiju, jo skolā biju tei-

camniece. Diemžēl pēc pirmā pusgada kādā eksāmenā dabūju trijnieku un stipendiju zaudēju. Mācīdamās tehnikumā dziedāju korī, spēlēju šachu, rakstīju dzejoļus. Aizgāju pie ministra Viļa Lāča un dažus no tiem parādīju, pastāstīju par sevi. Viņš piezvanīja uz Rakstnieku savienību un laikraksta „Padomju Jaunatne” redakciju, lūdzta mani pieņemt darbā naktsmaiņā šķīrot avīzes. Par šo darbu dabūju piecus rubļus, maizei pietika. Rakstnieku savienībā mani konsultanti bija dzejnieki Bruno Saulītis un Monta Kroma. Sāku dziedāt citā, lielākā korī, kur iepazinos ar Bruno Kalniņu. Viņš Latvijas universitātē bija beidzis Ķīmijas fakultāti. Viņam bija ļoti laba balsis.

Apprecējāmie 1959. gada 11. aprīlī, pēc gada mums piedzima meita Ilze. Vīrs mani un meitu aizveda uz vietu, kur esmu dzimusi, satiku divas mātes māsas. Bērnībā man šķita, ka pie mūsu mājas ir liela šoseja, plata upe. Aizbraukusi brīnījos, cik ceļš šaurs un upe pavisam neliela.

Atceros, tēvs bieži dziedāja:

*„Ja ir upe pārplūdusi,
grūti upi pārpeldēt,
Un, ja mīlais neuzsmaida,
grūti viņu iemīlēt.
Nespīd mēness, visur tumsa,
bet, kad spīd, tad ļoti auksts,
Ja nav mīlas, ļoti skumji,
bet, kad jāmīl – viegli nav.*
(Mans tulkojums no krievu valodas.)

Laulību dienā

1964. gadā pie mājas, kur 1938. gada 14. aprīlī esmu dzimusi; no kr.: mātes māsa ar mazmazdēlu, mātes māsiņa, mana meita Ilze un es 26 gadu vecumā

Dievs manu vīru Bruno Kalniņu pieņēma 1996. gada 27. janvārī, 63 gadu vecumā, Viņš bija skaists, sirsnīgs, gudrs, talantīgs, man labs draugs, padomdevējs, palīgs. Viņš strādāja konstruktoru birojā, saslima un nepārcieta sirds operāciju. Viņa māte Lūcija Pliekšāne bija attāla radniece Jānim Pliekšanam, dzīvoja „Pliekšānu” mājās Zemgalē. Paliku viena ar bērniem un mazbērniem. Strādāju Zinātņu akadēmijas konstruktoru birojā. Kāda mana darbabiedre bija atbraukusi uz Losandželosu pastrādāt, atveda Dienvidkaliforniju latviešu biedrības informācijas biļetenu. Uzrakstīju īsu vēstulīti, ka varu kādu, kas vēlētos atbraukt uz Rīgu, pavadāt pa Latviju, parādīt, pastāstīt. Saņēmu vairākas vēstules, viena bija no Zigmunda Gučkova, viņš aicināja ciemos. Atbraucu 1999. gadā, kad Tūkstošozolu pilsētā notika XIII rietumkrasta latviešu Dziesmu svētki. Iepazinos ar daudziem ASV latviešiem, sēdējām pie viena galda ar Helēnu un Rūdolfu Hofmaņiem un Māri Ubānu. Helēna bija Zigmunda māsiņa.

Pēc Dziesmu svētkiem Zigmunds aicināja atbraukt vēlreiz, 2002. gadā viņš atsūtīja lidmašīnas biļeti. Atbraucu, apprecējāties, bet, lai saņemtu zaļo karti, bija vajadzīga dzimšanas apliecība, kuņas man nebija. Sazinājāties ar Losandželosas juridisko biroju, tā pārstāvji pieprasīja manu dzimšanas apliecību no Krievijas. Pēc trīs gadu meklēšanas mans dēls Ansis atrada Novgorodā arī manas mātes kapu.

Bērnībā, govīs ganīdama un dziedot, lai neraudātu, pie sevis domāju – kad izaugušu, būšu dziedātāja, dziesmā varēšu sevi izteikt. Pa ceļam uz Sibīriju, skatoties, kā mirušos izgrūž no vagona, un Krasnojarskā, redzot slimos, vēlējos būt ārste, lai varētu viņiem palīdzēt. Vēlāk, kad pie liela ezera zāģējām kokus, prātoju, ka ezeram pāri derētu uzcelt tiltu, lai cilvēki varētu satikties un sarunāties, un iedomājos, ka es to celšu.

Latvijā mani mūzikas skolā neuzņēma, neizdevās arī kļūt par ārsti. Toties meita Ilze dzied no piecu gadu vecuma, ilgus gadus viņa dziedāja Latvijas valsts korī, tagad, būdama pensijā, vēl aizvien vada vairākus korus, ir aktīva baznīcā. Par ārstu izmācījās dēls Ansis. Tātad viss, par ko sapņoju, piepildījās.

Abas mazmeitas beigušas universitāti, jaunākā ir Latvijas sieviešu hokeja vienības dalībniece, šogad beidza augstskolu. Cenšos palīdzēt visiem saviem radiem Latvijā. Abas māsas mirušas, abām kopā bija septiņi bērni un ir daudz mazbērnu. Esmu ļoti pateicīga savam dzīvesbiedram Zigmundam, viņš pats piedāvāja maksāt mazmeitām par studijām, viņas sauc viņu par vectētiņu. Viņš daudz palīdzējis dēlam Ansim, viņam amputēta viena kāja, pārvietojas riteņkrēslā.

Šogad ceļojums uz Rīgu sākās vēlāk, jo mani lūdza

pēc mācību gada beigām aizvest divus bērnus vecvecākiem. Nevarēju atteikt, jo nelietoju vārdus: nē, nevaru, nedarīšu, negribu. Esmu pārliecinājies jau sen, ka katrs labais darbs atmaksājas.

Lidmašīna uz Rīgu Maskavā kavējās, gaidot rakstīju pastkartes DK latviešu biedrības biedriem, kuņi atbalsta biedrību, ziedo. Gribēju viņiem sagādāt nelielu pārsteigumu. Diemžēl nekur nevarēju dabūt pastmarkas, tā nu kartītes bija jāved uz Rīgu un jānosūta no turienes. Rakstīšana ir līdzīga sarunai. Vēlāk vairāki, kuņi kartītes saņēma, piezvanīja un pateicās, ka esmu par viņiem domājusi.

Bija jau divi naktī, kad nokļuvām Rīgā un dabūjām koferus. Henrija Gulbja vectētiņš no Talsiem bija atbraucis jau astoņos vakarā, viņam laiks pagāja ātrāk, tērzējot ar manu meitu Ilzi. Gabriellu Damrozi neviens nesagaidīja, bet Ilze zināja, kur dzīvo vecmāmiņa, un aizveda meiteni pie viņas trijos naktī.

Latvijā aizbraucu uz Zemgali, biju kapsētā Stelpē, Bārbelē, Skaistkalnē, kur apbedīti mani piederīgie. Sakopu viņu kapavietas, noliku puķes. Nosūtīju nedaudz naudas skolām, kuņās mācījos, un Skaistkalnes baznīcai, no kuņas izvadīja manu vīru Bruno Kalniņu.

Laiks Latvijā pagāja ātri, drīz vien bija jādodas atpakaļ uz Kaliforniju. Būtu jāteic – uz mājām, bet kādā žurnālā izlasīju, ka nevar saukt par mājām zemi, kuņā dzīvo neilgu laiku. Atpakaļ braucot, līdzī vedu Vitas Volkovskas mazmeitiņu un ļoti daudz mantu Jāņu svinībām – galdautus, tautisku kamolu, pastalu.

Jūtos labi, ka varu citiem palīdzēt un izdarīt ko labu, tātad esmu noderīga. Manuprāt, laimīgs, priecīgs, izpildzīgs cilvēks, ir arī vesels. Tie, kuņi citiem nevēl labu, vienmēr dusmojas, varbūt ir ļoti nelaimīgi vai slimī, un viņiem jāmeklē ārsta palīdzība.

Cenšos neaizmirst nevienu cilvēku, kam manā dzīvē bijusi kaut mazākā nozīme.

Man sāp jebkāda veida netaisnība, esmu rakstījusi uz Latvijas Saeimu, ka vairāk jāatbalsta ģimenes ar maziem bērniem, jo viņi ir Latvijas nākotne. Trīs Saeimas deputāti man atbildēja, pateicās, ka domāju par to.

Un aicinu visus Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrus būt aktīvākiem, katru gadu laikus samaksāt biedru naudu, lai biedrība vēl pastāvētu ilgi, jo ilgi, biežāk apmeklēt sarīkojumus, sazināties ar citiem latviešiem un braukt uz namu kopā, ja pašiem vairs braukt nepatīk vai nevar.

Pateicos no sirds visiem, kuņi ziedo Latvijas 100 gadu jubilejai, kas ir pavisam tuvu. Kopējiem spēkiem mēs varam paveikt ļoti daudz!

**DK Latviešu biedrības kasiera
Tamāra Kalniņa**

Losandželosas latviešu namā ir bibliotēka!

DK Latviešu biedrības bibliotēkā Losandželosas latviešu nama otrā stāvā var atrast dažu labu dārgumu. Te ir visas Anšlava Eglīša grāmatas, daudzi apgādu „Grāmatu Draugs” un „Tilts” izdevumi. Ir viens otrs retums, piemēram, A. Baloža 1936. gadā Rīgā izdotā „Zēnu praktiskie darbi un to metodika” lauku un pilsētu pamatskolu auzdzekņiem, apgādā „Zelta Ābele” 1944. gadā klajā laistās „Kaņavīru bibliotēkas” grāmatas, pat korejiešu valodas pašmācība. Protams, ir arī daudzi Latvijas izdevumi. Visas grāmatas ir ziedotas.

Nesen Modras Balodes piederīgie uz bibliotēku atveda daudzas kastes ar viņas grāmatām. Tie izdevumi, kuri bibliotēkā jau ir, tiks piedāvāti Ziemsvētku tirdziņa apmeklētājiem.

Daudzās bibliotēkās Latvijā, īpaši laukos, vēl trūkst ārzemēs izdoto latviešu grāmatu. DK LB biedrības pārstāvji jau sūtījuši grāmatas uz Misiņa bibliotēku Rīgā, Rēzeknes bibliotēku un citur. Grāmatas vēlas saņemt grāmatnīca „Bolderāja” Avotu ielā 29. Protams, grāmatu sūtīšanai vajadzīgi līdzekļi. Taču lasītāji Latvijā būs pateicīgi par iespēju iepazīties ar ārzemēs izdoto latviešu rakstnieku darbiem.

Ir projekts par vienotu latviešu valodā izdoto grāmatu katalogu tīmeklī, lai viegli varētu uzzināt, kurā bibliotēkā meklēt vajadzīgo grāmatu. Kristīne Montoja sāka mūsu bibliotēkas grāmatu nosaukumus ievadīt datorā, bet viņa pārcēlās uz dzīvi Ņumeksikā, un darbs palika nepabeigts. Varbūt kāds grāmatu draugs būtu ar mieru šo darbu turpināt? Lasītāji Dienvidkalifornijā, kuri vēlas aizņemties kādu grāmatu no latviešu biedrības bibliotēkas, aicināti sazināties ar Astru Mooru (818-980-4749) vai Ingunu Galviņu (213-446-6582).

ROAD TRIP!

Just back from the Highlands of Scotland, Angus and Edmond pack up their tartan gear, and find themselves looking for beachwear.

In this book of lively cat tales, the brothers receive a surprise invitation to Key West and set off on a road trip from their New York home. On the way they see the Liberty Bell and Rocky Balboa in Philadelphia, patriotic sights in Washington D.C., and a Civil War battlefield in Maryland.

A feast of fun for animal lovers and children of all ages.

Author Gunna Dickson is a New York based writer, editor and translator. Illustrator and fine artist Jon McIntosh lives and works in Key West.

"The Key West Adventures of Angus and Edmond" (ISBN 978-1-62137-878-5) is published by Virtualbookworm.com. It is available in hardcover and softcover at Amazon.com, Amazon.co.uk and numerous other online sites.

**Latvijas valsts dibināšanas
98 gadu atceres
un
Lāčplēšu piemiņas
sarīkojums
19. novembrī plkst. 4.30
Losandželosas latviešu namā**

(1927 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039)

**Svētku runu teiks LR Ārlietu ministrijas īpašu uzdevumu vēstnieks
sadarbībai ar latviešiem ārzemēs
ATIS SJANĪTS**

**DV organizācijas DK apvienības priekšnieka
TEODORA LILIENŠTEINA uzruna**

**Baltijas valstu goda konsulu Dienvidkalifornijā apsveikumi
LATVIJAS VALSTS PREZIDENTA RAIMONDA VĒJOŅA
svētku apsveikums ārzemju latviešiem videolentē**

*Paula Berkolda, Andras Berkoldas, Andŗa Matsona,
Lolitas Ritmanes, Katriānas Zommeres, priekšnesumi*

Ballē deju mūziku spēlēs orķestris Aleksandra Grapa vadībā

Svētku akts un priekšnesumi – plkst. 4.30

Vakariņas – plkst. 6.30

Balle sāksies ar polonēzi – plkst. 8.00

Visi DK latvieši, viņu radi, draugi un paziņas sirsnīgi aicināti!

**Lūgums pieteikties un rezervēt vietu pie astoņu personu galda, sazinoties ar
Dāvi Reinu, tālr.: 818-406-1589 e-pasts: davis@admtechusa.com**

Sarīkojuma dalībnieki aicināti ierasties vakartērpos

**Dalības maksa: svētku akts un priekšnesumi par vismaz \$10 ziedojumu,
jauniešiem (13-18 g.) un bērniem ieeja brīva;**

Vakariņas un balle – \$35; jauniešiem (13-18 g.) – \$20

Rīko DK Latviešu biedrība un Daugavas Vanagu apvienība

„Te nu mēs esam!” ASV austrumkrastā un vidienē

Izrādes dalībnieki Vašingtonā, DC; vidū; jaunais Latvijas vēstnieks ASV Andris Teikmanis

Septembrī izrādi „Te nu mēs esam!” noskatījās Vašingtonas (DC), Kalamazū, Ņudžersijas, Čikāgas, Indianapolises latvieši. Visur gūta liela atziņība, atsaucība, visi aktieŗi cildināti, sumināti, apbrīnoti, aicināti atgriezties.

Izrādes dalībnieki pacieŗojās Latvijas vēstniecībā Vašingtonā, tikās ar jauno Latvijas vēstnieku ASV Andri Teikmani un Amerikas latvieŗu apvienības priekŗsēdi Pēteri Blumbergu. Laba atsauksme par izrādi ievietota „Čikāgas Ziŗņu” oktōŗļa izdevumā.

Cerēsim, ka tuvākā laikā izrādi redzēs arī skatītāji Latvijā.

Pie Latvijas vēstniecības Vašingtonā (DC)

Lolita Ritmane Matsons un Marks Matsons izman-toja izdevību un Ņujorkā ŗķerŗoja Bruklinas tiltu

Lolita Ritmane – diriģente animācijas filmu festivālā Tenerifā

Lolita Ritmane pēc atgriešanās no „Te nu mēs esam” viesturnejas ASV austrmkraštā un vidienē 22. septembrī devās uz filmu festivālu *Fimucité* (Festival Internacional de Música de Cine de Tenerife) Tenerifā, Kanāriju salās Spānijā, kurā tika pieminēta un godināta diriģente un animāciju filmu mūzikas komponiste Šerlija Vokere (Shirley Walker, 1946-2006). Festivāls *Fimucité* tiek rīkots kopš 2007. gada, un Lolita Ritmane bija pirmā sieviete, kas tajā stājās pie diriģenta pulsts. Viņa diriģēja Šerlijas Vokeras, kā arī savus skaņdarbus animācijas filmām senā, vēsturiskā 1849. gadā arhitekta Manuela de Oras (Manuel de Oráa, 1822-1889) celtā teātrī, ko 1923. gadā nosauca Tenerifā dzimušā rakstnieka Anhela Gimeras (Ángel Guimerá, 1845-1924) vārdā.

Teatro Guimerá

Festivālā piedalījās arī Lolitas Ritmanes kolēģas, „Dinamiskie mūzikas partneri” Maikls Makkvisčins (Michel Mccuistion) un Kristofers Kārters (Kristopher Carter), 24. septembrī viņi tika intervēti Tenerifas televīzijā

Mūzikas maratons Valta Disneja koncertzālē

Valta Disneja koncertzāle Losandželosā 1. oktobrī veselās divpadsmit stundas skanēja kā bišu spiets – pilnīgi visās telpās un dārzā, arī kāpnu telpā, sākot no pulksten divpadsmitiem dienā līdz pusnaktij kaut kas notika. Visi apmeklētāji pie ieejas varēja dabūt programmu, kuņģa bija telpu plāns un minēti visi koncerti, autori un mūzikas ansambļi.

Atsevišķās vietās mūzicēja lielāki un mazāki orķestri, kā arī sōlisti. Biļete visai dienai maksāja tikai 15 dolaru, piedevām vēl varēja dabūt saldējumu. Ārpusē pie koncertzāles augu dienu stāvēja autmašīnas, kur varēja nopirkt daždažādas ātrās uzkodas.

Pēdējā laikā novērots, ka koņi un atsevišķi mūziķi arvien biežāk cenšas tuvināties publikai – piepeši sāk dziedāt tirgos, vilcienos, tramvajos, metro, tādējādi piesaistot uzmanību un varbūt ierosinot nākt uz koncertzāli vai operteātri. *YouTube* var noskatīties, kā Milānas izcilās operas *La Scala* sōlisti pārsteidz metro braucējus, vairāki viņiem pat iedeva dzeņamnaudu, jo nezināja, ka viņi ir slaveni operdziedātāji. Visiem labi zināms senais austrumnieku teiciens – ja kalns neiet pie Muhameda, tad Muhameds iet pie kalna! Un galu galā apmierinātas abas puses!

Todien visu redzēt un noklausīties bija neiespējami. Turklāt izvēle bija grūta – vai klausīties komponista Krisa Kalmaiera (Chris Kallmyer) kastē ievietoto 1000 sienāžu dziedāšanu vai basistu kvintetu, kuņģi paslēpušies teltī, vai arī kameransambļa *Jacaranda*, stīgu kvarteta, perkusionistu priekšnesumu? Patiesībā nekur tālu nebija jāiet – mūs visvairāk interesējošais uzvedums *Nimbus* notika pie pašām durvīm, uz slīdošajām kāpnēm, kas ved uz garāžu. Latīņu valodā *nimbus* nozīmē „mākonis”, un virs kāpnēm patiešām bija izveidoti mākoņi. Vēlāk uzzinājām, ka tajos ievietoti skaļruņi un gaismas ķermeņi. Šīs instalācijas autori bija mākslinieki Juvels Šarons (Yuval Sharon) un Patriks Šērns (Patrick Shearn) un

Arī mēs tur bijām; no kr: Dzintra Janava, Nora Mičule, viņas fotogrāfeja Astra Moora

komponists Rends Staigers (Rand Steiger). Juvels Šarons jau pērn visus pārsteidza ar savu operas izrādi *Hopscotch*, kuņģa sōlisti sēdēja un dziedāja 24 limuzīnos, kuņģi braukāja pa Losandželas ievērojamākām vietām. Tajā piedalījās Pauls Berkolds. Un arī šoreiz Pauls Berkolds bija viens no 24 dziedoņiem, kuņģi piecas reizes dienā noteiktā laikā iznāca un, apkārt neskatīdamies, nopietnu seju, zvanu rokā, baltā krekļā, zilu platmali galvā, pusstundu staigāja pa kāpnēm augšā un lejā un izmeta loku apkārt skatītājiem (viņiem varēja sekot – sekošana tagad ir modē, to nemitīgi dara gan *Facebook*, gan *Twitter* lietotāji) un dziedāja „ĀĀĀ”, it kā uzdodami toni. Mēs viņiem piebalsojām, arī dziedādamas „ĀĀĀ”. Reizēm dziedoņi pacēla zvanu, mākoņi iemirdzējās te zili, te sarti, te rozā un ieskanējās – likās, it kā pūstu vējš vai plūstu ūdens. Nebeidzām apbrīnot mākslinieku izdomu un īpatnējos mākoņus, kuņģi esot darināti kompānijā *Poetic Kinetics*.

Tādu mazu skanīgu mākonīti gribētos vienmēr nēsāt līdzī kabatā par piemiņu.

Vieta, kur aicina atgriezties sirds...

Man bija sapnis... ka kādā latviešu salidojumā Trinidadā un Tobago Losandželosas latviešu vīru koris „Uzdziedāsim, brāļi!”, dziedot „Kad ar uzvaru...”, nostāsies pie Kurzemnieku pieminekļa Kurzemes līča Karību jūras piekrastē Tobago un ar savām dziesmām iekaļos visu salu. Vairākas reizes vīrus aicināju, mudināju, stāstīju, bet atsaucības nebija. Latvijas Meža darbinieku vīru koris *Silvicola* 2012. gadā piedalījās Vispārējos ASV latviešu XIII Dziesmu svētkos Milvokos, 2015. gadā XVI Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos Sanhosē un atbrauca arī uz Losandželosu. Korim bija koncerts latviešu namā, un vīri vēl aizvien atceras sirsnīgo uzņemšanu. Uzzinādami, ka pēc gada jūnijā notiks 18. latviešu salidojums Trinidadā un Tobago, vīri bija priecīgi braucēji un nopietni gatavojās ceļojumam – plānoja atvaļinājumu, krāja naudu. Korā *Silvicola* 24 dziedoņi (vairāki ar dzīvesbiedrēm) 16. jūlijā ieradās Trinidadas galvaspilsētā Portofspeinā un no lidostas devās uz parasto apmešanās vietu – viesnīcu *Cascadia*.

Nākamā dienā jau agrā rīta stundā visiem bija zināms, ka Trinidadā un Tobago atkal ieradusies latvieši – salidojuma rīkotājs Guntars Gedulis un četri koristi par to pastāstīja CNMG (Caribbean New Media Group) televīzijas raidstacijas programmā *Good Morning Trinidad & Tobago*. Pēc brokastīm koristi gīdes Šerī-Annas Paskelas (Cheri-Ann Pascal) vadībā apskatīja pilsētas centru, vēsturiskās pils, parlamenta „Sarkano ēku”, paviesojās Nacionālajā mākslas galerijā, pastaigājās pa botānisko dārzu, aizbrauca līdz Fortdžordža kalam, apskatīja 1833. gadā celto signālstaciju, kur tagad ir muzejs, jauno Portofspeinas bibliotēku, apbrīvoja Portofspeinas panorāmu.

Diemžēl 2010. gadā celtā slavenā koncertzāle *NAPA* (National Academy for Performing Arts), kuŗas celšana izmaksāja 500 miljonu dolaru un ar ko trinidadieši tik ļoti lepojās, 2014. gada aprīlī tika slēgta, jo *OSHA*

Trinidadas galvaspilsētā Portofspeinā 2003. gadā atkāja jaunu bibliotēku; pie tās esošo 1896./1987. gadā celto vēsturisko ugunsdzēsēju staciju nenojauca – jaunais ar veco labi sader kopā

(Occupational Safety and Health Administration) atklāja vairākus celtniecības konstrukcijas trūkumus. Kāda koncerta laikā varēja notikt traģēdija tāpat kā Latvijā, rīdniekiem iepērkoties lielveikalā *Maxima*. Eksperti lēš, ka remontdarbi izmaksātu miljonus. Ēku projektēja ķīniešu firma *Shanghai Construction*.

Portofspeinā ievērojamākā ir parlamenta ēka. Pamatakmens tai likts 1844. gadā, celtniecības darbi veicās lēni, un 1892. gadā laikrakstā *Port-of-Spain Gazette* ir ironiska piezīme, ka ēka atgādina Pompejas drupas. Trinidadā 1897. gadā gatavojās svinēt karalienes Viktorijas 60 gadu valdīšanas jubileju, parlamentu nokrāsoja sarkanā krāsā, un kopš tā laika tas ieguva nosaukumu „Sarkanā ēka”. Likumdevēju padomes locekļi 1903. gada 23. martā sprieda par ūdens cenu paaugstināšanu, nodokļu maksātāju asociācija rīkoja protesta demonstrācijas, to dalībnieki sāka mest akmeņus, sabojājot vitrāžas, tostarp Kristoferam Kolumbam veltīto, pieminot viņa ierašanos Trinidadā. Policija uz nemierniekiem atklāja uguni, 16 cilvēku gāja bojā, 42 ievainoja. Izcēlās ugunsgrēks, parlamenta ēka nodega. Jaunās parlamenta ēkas projekta autors bija vācu arhitekts Daniels Meinerts Hāns (Daniel Meinerts Hahn), ēku atkal nokrāsoja sarkanā krāsā un atklāja 1907. gadā, Ārējās kolonnas un paneļi ir no koka. Salidojuma laikā ēku remontēja.

Trinidadas un Tobago parlaments – „Sarkanā ēka”

Neviļus nāca prātā grautiņi pie Latvijas Saeimas 2009. gada 13. janvārī, kad mūziķis un valodnieks Ansis Ataols Bērziņš svieda Saeimas logā akmeni. Viņš sodīts ar brīvības atņemšanu uz gadu un astoņiem mēnešiem. Savu vainu viņš neatzīst un devies politiskā emigrācijā, viņa atrašanās vieta nav zināma. Pirms sviest akmeni, vienmēr ieteicams labi padomāt.

Pēcpusdienā pie viesnīcas peldbaseina koristi baudīja sadraudzības kokteili, un Guntars Gedulis pastāstīja par agrāko salidojuma rīkotāju profesoru Edgaru Andersonu. Viņš dzimis 1920. gada 17. jūnijā, tātad tieši todien svinētu savu 95 gadu jubileju. Viņa dzīve traģiski aprāvās 1989. gada 5. jūlijā auto-katastrofā, braucot atpakaļ uz Sanfrancisko no Rietumkrasta

latviešu XI Dziesmu svētkiem Longbīčā. Par godu „hercoga” Edgara Andersona jubilejai tika dziedāta „Apsveikuma dziesma”, kurai vārdi sacerēti 1976. gadā.

Pirmo latviešu salidojumu Trinidadā un Tobago Edgars Andersons rīkoja 1974. gadā, tajā piedalījās latvieši no ASV, Kanadas un Venecuēlas. Edgars Andersons bijis vadītājs septiņiem salidojumiem, pēc viņa nāves vadību uzņēmas Guntars Gedulis.

Salidojuma dalībniekiem Guntars izdalīja tradicionālos krekļus – šoreiz vīriešiem melnus, sievietēm sarkanus ar Karakasā izšūtu uzrakstu mugurpusē *I'm a Courlander*.

Vakarā koristi devās uz Bīskapa Anstija vidusskolu (Bishop Anstey High School) tikties ar jauktā koŗa *Lydian Singers* un mūziķu ansambļa *Lydian Steel* dalībniekiem. Koris *The Lydian Singers* dibināts 1979. gadā un patlaban ir viens no labākajiem Trinidadā un Tobago, daudzos mūzikas festivālos ieguvis balvas un pirmo vietu. Abu koŗu tikšanās fotogrāfijas var apskatīt *Lydian Singers* vietnē *Facebook.com*

Koris *Lydian Singers* iestudējis vairākas operas, pavadījumu atskaņojot piecpadsmit mūziķu orķestrim, galvenokārt ar sitaminstrumentiem. Korī savulaik dziedājuši Trinidadas talantīgākie sōlisti – bass Berijs Martins (Barry Martin), bariotons Maikls Zefrins (Michael Zephryn), tenors Edvards Kumberbačs (Edward Cumberbatch).

Silvicola koristi labprāt būtu gribējuši tikties arī ar Svētā Jāzepa klosterā skolas meiteņu koŗa dalībniecēm. Koristes 2014. gadā atbrauca uz Rīgu, kad tur no 9. līdz 19. jūlijam notika 8. pasaules koŗu olimpiāde. Diemžēl Guntaram Gedulim šoreiz ar koŗa diriģenti neizdevās sazināties.

Koŗa dalībnieki bija iedomājušies, ka dodas uz Trinidadu un Tobago tikties ar turienes latviešiem. Nav nekādu ziņu, ka salās dzīvotu latvieši. Vienīgais zināmais ir Anša Muižnieka brāļa Viļa dēls, arhitekts Skots Mužnieks, viņa un dzīvesbiedres Monikas meita Melisa dzied Svētā Jāzepa klosterā skolas korī.

Koristi visās pasaules malās vienmēr atrod kopīgu valodu. Dziesmās smeļam spēkus, gūstam iedvesmu, dzīvesprieku:

„Tur, kur mājō dziesmu gars,
Atspīd vienprātības stars!”

Ingrīda un Ansis Muižnieki ar radniecī no Trinidadas, Melisu Muižniecī Rīgā 8. pasaules koŗu olimpiādes laikā 2014. gadā

18. jūnijā koristiem pēc brokastīm turpat viesnīcā bija mēģinājums, pēc tam laiks atpūtai pie peldbaseina, bet pulksten četros visi sēdās autobusos, kas aizveda uz netālo *Christ Church*, kur pulksten sešos bija paredzēts koncerts. Uz to ieradās ASV vēstniecības Trinidadā un Tobago pārstāvis, arī valsts prezidenta kancelejas pārstāvis. Koris dziedāja desmit dziesmas – Emīla Dārziņa „Pie tēvu zemes”, Kārļa Baumaņa „Latviski lai atskan dziesma”, Romāna Kielbicka „Latvija”, Ilzes Arnes „Ai, Vidzeme”, Viktora Baštika „Es mīlu vētras”, Raimonda Paula „Motto”, Viktora Pizāna aranžēto latviešu tautasdziesmu „Kad man būtu tā naudiņa”, Paula Kveldes aranžēto latviešu tautasdziesmu „Kas kaitēja nedzīvot”, Raimonda Paula „Atdziedi, dvēsele”, itāļu komponista Luidži Dencas (Luigi Denza) *Funiculi, Funicula*.

Koncerta programmā par kori bija īsa informācija, un Guntars Gedulis pastāstīja, ka *Silvicola* dibināts 1980. gada 21. februārī, koristi ir no dažādiem Latvijas novadiem un reizi mēnesī kādā no Latvijas pilsētām vai lauku tautasnamā notiek kopmēģinājums vai koncerts.

Koŗa galvenais diriģents ir Aivars Opincāns, viņa palīgi – cēsīnieks Einārs Derums un jēkabpilietis Romāns Kielbickis, abi Cēsīs un Jēkabpilī vada koŗus un ansambļus. Vīri dziedāja ar lielu iedvesmu, klausītājus pārsteidza sōlista Aleksandra Dimitrova brīnišķīgā balss. Korī ir arī citi sōlisti, iespējams, katrs dziedātājs varētu būt sōlists, par to varēja pārliecināties, klausoties Paula Kveldes aranžēto tautasdziesmu „Kas kaitēja man dzīvot” – katru pantu sāk dziedāt atsevišķi dziedātāji, pēc tam pievienojas pārējie.

19. jūnijs bija Tēvu diena, un *Silvicola* vīri tika ielūgti piedalīties Tēvu dienai veltītā dievkalpojumā Svētās Trīsvienības katedrālē. Tā bijusi pirmā anglikāņu baznīca Trinidadā, celta 1818. gadā, iesvētīta 1823. gada 25. maijā. Ļoti iespaidīga celtne. Baznīcā ieradāmies, kad dievkalpojums jau bija sācies. Trinidadā dievkalpojumi ir gaŗi, parasti notiek arī iesvētības. Sievietes uz dievkalpojumiem nāk, krāņši tērpušās, ar greznām galvassegām. Noklausījāmies lektora Antonija Gafūra (Antony Gafoor) gaŗu referātu par ģimeni un tēva lomu.

Silvicola vīri nodziedāja četras dziesmas. Klausoties Cēzara Franka *Panis angelicus*, kurā Aleksandrs Dimitrovs dziedāja sōlo, skudriņas skrēja pār muguru.

Turpmākā dienas daļa bija veltīta atpūtai un izklaidei. No baznīcas braucām uz Marakas (Maracas) plūdmali, pa ceļam apstājoties pie ceļu tirgotājiem un iegādājoties augļus. Plūdmalē varenie viļņi gāza nost no kājām, bet neviens par to daudz nebēdāja. Pusdienu vietā tirgotāji piedāvāja iegādāties sitaminstrumentus – marakas, vairāki koristi nespēja atturēties no vilinājuma, un Jāņos tās labi noderēja.

Pēcpusdienā devāmies uz Karoni putnu rezervātu (Caroni Bird Sanctuary), iesēdāmies lielā laivā un, tai atstājot krastu, dziedājām „Pūt, vējiņi!”. Laivinieks pievērsa uzmanību termītiem, mangrovēm, austerēm, krabjiem, maziem krokodilēniem, čūskām, kas nekustīgi gulēja kokos, tomēr radot bailes, ka var uzkrist uz galvas. Rezervāts ir liels, tā neskaitāmajos kanāļos nezinātais droši vien var viegli apmaldīties. Varbūt bijām atbraukuši par agru, jo sarkanie ibisi, Trinidadas un

Tobago nacionālie putni, nerādījās. Parasti viņi strīpām vien lido uz noteiktu vietu, kur iekārtojas naktsguļai. Toties netrūka odu, to dzēlieni sāpēja ilgi. Redzējām vairākus flamingus, kuņģi skrēja pa ūdeni, baltos gārņus, bet ibisi tovakar slinkoja vai arī bija nolēmuši lidot uz citu vietu. Par to daudz nebēdājām, vien klusiņām uzdziedājām. Laivinieks mūs uzslavēja, viņš līdz šim vēl neesot vadījis grupu, kas tik skaisti dzied.

20. jūnijā pēc brokastīm devāmies uz slaveno asfalta ezeru Sanfernando, Trinidadas dienvidos. Autobusā nedziedājām, jo šoferim patika klausīties mūziku radio, un reizēm viņš ar abām rokām pa stūri sita ritmu. Trinidadā līdzās ļoti pieticīgām būdiņām ir īstas pilis, indiešu tempļi, mājas nokrāsotās košās krāsās – sarkanas, oranžas, zaļas, zilas, dzeltenas, rozā, violētas. Ļoti daudz baznīcu, gan mazu, gan lielu, jo valstī ir milzīgi liela reliģisko konfesiju dažādība. Agrākos salidojumos gāds lepojās, ka Trinidadā nav Makdonalda ēstuvju, bet tagad šur un tur redzējām gan *McDonald*, gan *Burger King*, arī *Subway* un *KFC*.

Sanfernando apskatījam arī labi iekārtotu 1966. gadā dibinātu apmēram 25 hektaru lielu dabas rezervātu. Viena no darbiniecēm izvadāja pa rezervāta takām, pievērsa uzmanību neparastākiem augiem – kāds atgādināja tauriņa ziedu. Žēl bija būri iesprostoto sarkano ibisu, viņi taču labprāt gribētu būt kopā ar citiem un apmesties uz naktsguļu Koroni purvā.

Pēcpusdienā pulksten sešos korim Sv. Pāvila anglikāņu baznīcā Sanfernando bija koncerts, koris dziedāja 12 dziesmu: Cēzara Franka *Panis angelicus*, Emīla Dārziņa „Pie tēvu zemes”, Kārļa Baumaņa „Latviski lai atskan dziesma”, Romāna Kielbicka „Latvija”, Džuzepes Džordani (Giuseppe Giordani) *Caro mio ben*, Ilzes Arnes „Ai, Vidzeme”, Valtera Kaminska „Mūžu mūžos”, Raimonda Paula „Motto”, latviešu tautasdziesmas „Strauja, strauja, upe tecē” un „Kad man būtu tā naudiņa”, Luidži Dencas *Funiculi, funiculà* un Raimonda Paula „Atdziedi, dvēsele”.

Aizkustināja ne tikai mūzika, bet arī dziesmu vārdi. Žēl, ka klausītāji tos nesaprata. Klausoties Raimonda Paula komponēto dziesmu „Atdziedi, dvēsele” ar Leona Brieža dzejoļa rindām, gluži negribot acīs rīsiņas asaras:

Atziedi, atziedi, vientuļā dvēsele, / Sevī spēku smel.

Teve taču pasaulē šajā ir jādzīvo / Ilgi vēl.

Koris atkal dziedāja no visas sirds, cenšoties klausītājus aizkustināt. Viņu gan varēja būt vairāk... Šķiet, arī Trinidadā iedzīvotāji labprātāk sēž mājās un skatās tālrādi.

Guntars Gedulis Trinidadā ieradās jau 13. jūnijā un sazvanījās ar prezidenta kancelejas darbiniekiem. Valsts prezidents Antonijs Karmona (Anthony Thomas Aquinas Carmona) vēlējās tikties ar salidojuma dalībniekiem tāpat kā 2014. gadā, bet tajās dienās viņam bija visādi neatliekami pienākumi, viņa programma tika mainīta vairākas reizes, palīgi nezināja, vai viņš varēs pieņemt salidojuma dalībniekus vai nevarēs. Iepriekšējais prezidents Džordžs Maksvels Richards (George Maxwell Richards) pieņēma 13. salidojuma dalībniekus 2005. gadā. Viņš amatā bija no 2003. līdz 2013. gadam. Antoniju Karmonu Trinidadas un Tobago elektorātu kollēģija prezidenta amatā ievēlēja 2013. gada 15. februārī. Antonijs Karmona dzimis 1953. gada 7. martā, viņš ir piektais Trinidadas

un Tobago prezidents.

Koristi 17. jūnijā staigāja pa botānisko dārzu un gāja gaŗām prezidenta biroja ēkai. Viņi varēja uzdziedāt, varbūt prezidents paskatītos pa logu un pamātu ar roku. Diemžēl arī Latvijas goda konsuls Trinidadā un Tobago Kirbijs Antonijs Hosangs (Kirby Anthony Hosang), bija aizņemts ar ko svarīgāku.

21. jūnijā mums bija jādodas uz Tobago. Guntars Gedulis no rīta aizbrauca uz prezidenta biroju, prezidents viņu pieņēma uz desmit minūtēm, un Guntars viņam nodeva Latvijas prezidenta sūtīto portretu ar parakstu

21. jūnijā no rīta korim bija mēģinājums, pēc tam atlika brīvs laiks izpeldēties un sakravāt čemodānus. Pulksten 2.45 kāpām autobusā un braucām uz Portofspeinas ostu. Ātrgaitas kamarāns pulksten piecos atstāja ostu un gaŗām Venecuēlas un Trinidadas krastiem, cauri šaurumam „Sikspārņa rīkle” devās uz Tobago. Pūta stiprs vējš, vienu otru koristu pat sāka mocīt jūras slimība.

Pa ceļam bija laiks parunāties, Valdis Meijers un citi ar interesei apskatīja mūsu biļetenu

Tobago apmetāmie Plimutas viesnīcā *Cocrico Inn*. Plimuta ir neliela pilsētiņa, pie tās mājām ganās kazas un aitas, pa ielām klaiņo suņi un vistas. No rīta mūs modināja gaiļu dziesmas, suņu rejas, jēru blēšana, kokriko brēcieni.

22. jūnijā tūlīt pēc brokastīm braucām apskatīt senās kurzemnieku vietas, vispirms pieminēkli Plimutā, pēc tam Tobago iekārtojā – britu, franču, holandiešu senos cietokšņus un Kurzemes līča mūzeju. Tobago vienmēr bijis tikpat gards kumosiņš kā Latvija! Pārzine Džoja Beinsa bija atstājusi atslēgas, viņu pašu nesatikām. Mūzejs ir ļoti mazs, pārpildīts, to nepieciešams paplašināt. Arī šoreiz tika atstātas dāvanas un jauni eksponāti, bet kur tos novietos?

Protams, bija jāapskata arī *Mount Irvine Bay* viesnīca. Līdz 1985. gadam vienā no tā piebūvēm bija kurzemnieku mūzejs. Tagad tur iekārtota galdnieku darbnīca. Īpašnieki izdara lielus remontdarbus. Viņi viesmīlīgi uzņēma salidojuma dalībniekus, koristi nodziedāja vairākas dziesmas, tika pacienāti ar kokteiļiem un aicināti nākamā salidojumā apmesties viņu viesnīcā, kur ir sauna, pirts, golfa un tenisa laukumi, arī suvenīru veikals.

Nevarēja pabraukt garām *Turtle Beach* viesnīcai, kur „kūrlanderi” apmetušies daudzos salidojumos un pirmā vakarā vienmēr pacienāti ar viesmīlības kokteiļiem. Viesnīcas administrators uzaicināja koristus nodziedāt kādu dziesmu pusdienotājiem, kuŗu nezin kāpēc bija gaužām maz. Citus gadus šajā laikā tūristu netrūka. Šoreiz kokteili neviens nepiedāvāja...

Tūlīt pēc pusdienām koristiem bija mēģinājums, lai gatavotos koncertam Sv. Dāvida baznīcā. Tā ir pāris minūšu gājiena attālumā no viesnīcas *Cocrico Inn*. Vīri saposās savos zaļajos tērpos, Guntars Gedulis melnajā tautastērpā. Tobago uzturējās divi Carnikavas mūzikas skolas skolotāji – pianiste Brigita Doriņa un vijolnieks Igors Doriņi. Guntars Gedulis viņus uzaicināja piedalīties koncertā un sameklēja vijoli. Viņš sazinājās arī ar vietējo kori *Music Amateurs*. Ievadvārdus teica draudzes mācītājs Fīlipsis Aizaks, pastāstīja par kori, iepazīstināja ar diriģentu un mūziķiem no Carnikavas. *Music Amateurs* dziedāja divas dziesmas – Pola Peidža (Paul Page) *Donde hay – a Spanish proverb* un Džona Vītneja (John Whitney) *No Man is An Island*. Igors Doriņš spēlēja Helmera

Pēc koncerta Sv. Dāvida baznīcā, pirmais no kreisās mācītājs Filips Aizaks, labā pusē Plimutas pilsētas galva Godvins Adams

Pavasara „Melōdiju” un Jēkaba Mediņa „Romanci”, Brigitai Doriņai atskaņojot klavierpavadījumu. Brigita Doriņa spēlēja klavieršolo – Jāņa Mediņa „Daina”.

Koris *Silvicola* dziedāja Cēzara Franka *Panis angelicus*, Emīla Dārziņa „Pie tēvu zemes”, Kārļa Baumaņa „Latviski lai atskan dziesma” Romāna Kielbicka „Latvija”, Ilzes Arnes „Ai, Vidzeme”, Raimonda Paula „Motto”, tautasdziesmu „Strauja, strauja upe tecēj” Ernesta Vīgnera aparē un „Kas kaitēja nedzīvot” Paula Kveldes aparē, Valtera Kaminska „Mūžu mūžos”, Luidži Dencas *Funiculi, funiculà* un Raimonda Paula „Atdziedi, dvēsele”. Koncerts gandrīz vai izvērtās par tādiem kā maziem Dziesmu svētkiem. Koncertu noklausījās Plimutas pilsētas galva Godvins Adams (Gowind Adams) un pēc koncerta pārmija pāris vārdu ar koristiem, diriģentiem un Guntaru Geduli. Varbūt ar laiku varētu izveidoties Plimutas (agrākās Jēkabšates) un Latvijas pilsētas Jēkabpils iedzīvotāju – mākslinieku, koristu, skolotāju, pilsētas valdes locekļu – sadarbība? Kāpēc abām nekļūt par mūsu pilsētām?

23. jūnijs bija atpūtas diena. No rīta gar salas piekrasti braucām uz ziemeļaustrumiem apskatīt slaveno Ārgaila ūdenskritumu (Argyle Waterfall). Lija kā pa Jāņiem, ugunsdzēsēju stacijā, kur ir ģērbtuves, varēja noīrēt gumijas zābakus. Apbrīnojām darbinieku mazos melnos bērniņus, ikviens gribēja viņus samīļot un paauglēt. Pietika laika arī iegādāties kādu suvenīru. Līdz ūdenskritumam jāiet apmēram kilometrs pa lietus mežu, un tas ir īsts piedzīvojums, jo tajā aug dažādi neparasti koki, augi un puķes – hibiski, bambusi, maizeskoki, kešjūkokki, kakaokoki, vēdekļpalmas, Ziemsvētku palmas, ātraudzīgi banānkoki (banāni novācamai jau pēc deviņiem mēnešiem), Ķīnas kokosriekstu koki, kuŗi ir zemi, tā ka viegli aizsniegt augļus.

No Ārgaila ūdenskrituma braucām uz Gudvudu. Te mākslinieks Maikls Spensers izveidojis Dabas parku (Genesis Nature Park), kur pusdienojām un apskatījām citus īpatnējus augus un dažādus dzīvniekus – čūskas, kaimanu, trušus, jūras cūciņas, papagaiļus. Jūras cūciņas varēja arī paauglēt un brunurupučus pacilāt. Vislielāko uzmanību piesaistīja kapucīnpērtiķis, kas labprāt paspieda ikvienu caur krātiņu iebāzto pirkstu un negribēja laist vaļā. Šo mazo zooloģisko dāru labprāt apmeklēja gan pieaugušie, gan bērni. Bij. Latvijas prezidente Vaira Viķe Freiberga viesojusies Maikla Spensera Dabas parkā, un viņš lepojas, ka viesu grāmatā ir prezidentes ieraksts. Tagad ir arī koŗa *Silvicola* ieraksts! Maiks Spensera īpašumā ir paliela telpa izstādēm, koncertiem, nesēn ierīkotas vairākas viesu istabas. Viņa jaunākais projekts – top apaļa lapene, kuŗā varēs laulāties. Varbūt kādreiz tajā gredzenus mēs arī latvieši?

Jāņu vakaram tuvojoties, bija jādomā, kur dabūt jāņuzāles. Šoferis apturēja autobusu ceļmalā, kur kaut ko varēja atrast, bet piepeši lietus sāka gāzt kā ar spaiņiem. Par laimi mazliet jāņazāļu jau bijām paspējušas saplūkt, ar steigu atgriezāmies viesnīcā, kur vīri stāvēja uz balkona un apsveica jāņuzāļu lasītājas ar dziesmu.

Sākās vainagu pišana un mielasta galda klāšana. Vainagu pinējām bija vajadzīga liela prasme un izdoma, lai no trūcīgā

23. jūnija vakarā pie Kurzemnieku pieminekļa Plimutā, Tobago

materiāla uzburtu Jāņu vainagus. Vērtēšanā par skaistāko tika atzīts rūjenietes Agritas Gruzdiņas vainags. Vineta Jonīte nolaiž izvilcumu no Aleksandra Grīna 1935. gadā izdotā romāna „Tobago”, kuŗā aprakstīts, kā Jāņus svinējuši Tobago iecelojušie kurši. Grāmatu viņa uzdāvināja Kurzemes līča muzejam.

No Plimutas amatpersonām bija saņemta atļauja kurināt ugunskuru. Aizgājām līdz jūrai, bet tur ilgi sēdēt lietus dēļ negribējās. Dziedādami pastaigājām pa pilsētas ielām, un kāds vietējais domājis, ka kūrlanderi ieradušies ar mērķi par jaunu iekārot Tobago!

Jāņu dienā, 24. jūnijā no rīta salidojuma dalībnieki bija ielūgti paviesoties Tobago asamblejas sabiedriskās attīstības un kultūras nodaļā, galvaspilsētā Skarborā. Mūs pieņēma kultūras nodaļas pārstāvji, Guntars Gedulis pastāstīja par līdzšinējiem kurzemnieku salidojumiem, iepazīstināja ar kori *Silvicola* un tā diriģentiem. Ikviens saņēma dāvanu – lielu, sarkanu somu ar karti un uzrakstu „Tobago”. Nopriecājušies par dāvanu, braucām uz Skarboras muzeju. Koristiem bija dāvanas no Latvijas – grāmatas un suvenīri. Pakavējāmies, muzejā apskatot kurzemniekiem veltītos eksponātus.

Nevar aizbraukt no Tobago, neapskatot slaveno Pidžinpointu un Bukurīfu salas dienvidos, kur pakavējusies arī bij. prezidente Vaira Vīķe-Freiberga. Kāpām laivā ar stikla lodziņiem grīdā un apmēram divas stundas braukājām pa līci, mē-

ģinot saskatīt, kas notiek zemūdens pasaulē. Vislielāko baudu sagādāja pelde Nailona baseinā, kur ūdens silts kā piens.

Netālu no Tobago lidostas, Kraunpointā, pie jūras ir ala, kuŗā it kā mitinājies Robinsons Krūzo, un drosmīgākie salidojuma dalībnieki kāpa lejup pa stāvām kāpnēm to apskatīt, lai gan varbūt tas ir izdomājums. Diemžēl apkārtnē pie salas ir nesakopta. Līdzās alai ir iežogots īpašums, kuŗu var iegādāties par 1,3 miljoniem TT dolaru vai 220 000 ASV dolaru. Agrāk zeme Tobago bijusi ļoti lēta, tagad izdoti jauni likumi, un par zemi jāmaksā krietni vairāk.

Nogaršojām svaigu kokosriekstu sulu un devāmies atpakaļ uz viesnīcu. Vakara noskatījāmies režisora Armanda Zvirbuļa filmas „Rīga. Banjul. Scarborough. Pa latviešu sapņu pēdām” pirmo daļu. Taču piedzīvojumi nebeidzās – noteikti bija jāiet meklēt bruņurupučus. Kā par brīnumu izdevās divus atrast un apmēram stundu vērot viņu pūles – bedres rakšanu, olu dēšanu un atgriešanos jūras dzelmē.

Skarboras bibliotēka cieta zemestrīcē 1998. gadā, remonts ieilga, 2014. gadā 17. salidojuma dalībnieki ciemojās bibliotēkas pagaidu mītnē kādā vidusskolā un uzdāvināja vairākas grāmatas. Tagad bibliotēka izremontēta, 25. jūnijā aizbraucām, bet tā kā bija sestdiena, galveno bibliotēkāri satikt neizdevās. Apskatījām dažas bibliotēkas telpas, Guntars Gedulis parakstījās viesu grāmatā, atstāja dāvanai grāmatu par Latviju.

Pēcpusdienā bija ne mazāk interesants piedzīvojums – brauciens vietējo zvejnieku sagādātās laivās pa lielo Kurzemes līci. Daļa salidojuma dalībnieku nobijās un aizgāja. Guntars aicināja vilkt tautastērpus, bet labi, ka tos neuzvilka. Atklātā jūrā bija lieli viļņi, ūdens šļācās laivās un drēbes ātri samirka. Braucot dziedājam dziesmas par jūru un ūdeņiem, un tādu ir ļoti daudz. Brauciena laikā skanēja spiedzieni un kliegzieni, tie norima rāmākos ūdeņos, laivai iebraucot līcī. Pēc brauciena pat sākumā šaubīgie secināja, ka šis bijis viens no jaukākajiem piedzīvojumiem.

Aivars Opincāns, Ritvars Knesis, Jānis Mošenkovs un Vilnis Ulmanis kopā ar vietējiem zvejniekiem agri no rīta, vēl pirms brokastīm, bija izbraukuši jūrā ķert zivis. Viņi stāstīja, ka laiva ļoti šūpota, un mūsu brauciens, salīdzinot ar to, bijis kā rāma pastaiga. Viņi bija gandarīti par labo lomu, un vakariņās ēdām viņu ķertos un sagatavotos lašus un tunčus. Tās bija atvadu vakariņas, Guntars Gedulis pateicās visiem salidojuma dalībniekiem, koristi – salidojuma rīkotājam. Bija reizē priecīgi un skumji...

Pēc vakariņām noskatījāmies filmas „Rīga. Banjul. Scarborough. Pa latviešu sapņu pēdām” otru daļu. Daži naktī vēl aizgāja meklēt lielos bruņurupučus, bet nebija nevienu pamatījuši. Sargi bruņurupučus ļoti uzmana, piekodina nefotografēt ar zibspuldzi, jo viņi baidās no spilgtas gaismas. Iepriekšējā vakarā mums parādīja vairākus jau izšķīlušos mazus rupucēnus, tāpat citi bruņurupuči bija pasteigušies un dēt sākuši daudz agrāk.

26. jūnijā braucām uz Skarboras Sv. Andreja draudzes anglikāņu baznīcu. Dievkalpojums jau bija sācies, bet mēs tikām laipni sagaidīti, mums ierādīja sēdvietas, iedeva dziesmu lapiņas. Mācītājs Ričards Džeikabs (Richard Jakob) paziņoja par 18. latviešu salidojumu Trinidadā un Tobago un aicināja koristus iznākt priekšā. Viņi nodziedāja dažas dziesmas, tostarp Cēzara Franka *Panis angelicus*.

Guntars Gedulis visiem salidojuma dalībniekiem izsniedza apliecību, ka viņi piedalījušies Svētā vakarēdiena svinībās Skarboras anglikāņu baznīcā Jaunkurzemē, Tobago, jūnija XXVI dienā, A. D. MMXVI. Apliecību parakstījuši mācītājs Ričards Džeikabs un Guntars Gedulis, tāpat ir vēsturisks dokuments.

Pēc katra salidojuma pārņem „Šķiršanās dziesmā” aprakstītā sajūta:

Kad laiks no draugiem šķirties pienācis...

Ir sirdī tāds kā tukšums palicis.

Silvicola koristi un pavadoņi aizbrauca, viesnīca kļuva klusa un tukša. Man bija vēl diena laika, klejoju pa Plimutu un kavējos atmiņās. Tādu bija daudz. Atceros, viendien devos uz Bruņurupuču līča viesnīcu, lai kioskā nopirktu pastkartes. Tuvojoties Kurzemes upei, otrā krastā ieraudzīju Vilni Svīķi. Bridām pāri sekļajai upei, satikāmies tās vidū, noteicām: „Te nu mēs esam!” un devāmies tālāk katrs uz savu pusi.

Nepilnās desmit dienās pudu sāli apēst nepaspējām un tādējādi līdz ar visiem tā pa īstam iepazīties nebija iespējams. Ēdamzālē visi vienmēr centīgi ievēroja sākotnēji ieņemtās vietas, tāpat abos autobusos. Varbūt vajadzēja pamainīties vietām gan pie galda, gan autobusā.

Kurzemieņu pieminēšanas projekta autors Jānis Mintiks (1944-2014) ar dzīvesbiedri, Ņujorkas operas orķestra vijolnieci Helenu Hagnesi (Helen Hagnäs, 1949-1980), latviešu 3. salidojumā Trinidadā un Tobago 1978. gadā, kad atklāja vēl gluži nepabeigto pieminēkli

Vienu dienu gribējās piesolīt neesošu karaļvalsti par šķēli Latvijas rupjmaizes, ar ko mēlojās koristi pie blakus galda, un tieši tai mirklī, it kā manas domas nolasījis, no blakus galda piecēlās Vilnis Svīķis un atnesa nevis vienu, bet divas rupjmaizes šķēles... Tērzējot ar salidojuma dalībniekiem, atradās kopēji paziņas gan Rūjienā, gan Strenčos, gan Cēsīs. Par katru koristu varētu uzrakstīt īpašu stāstu. Koņa dalībnieki ir dažāda vecuma. Vecākajam uz Trinidadu un Tobago atbraukušam koristam Vilim Dābolam bija 80 gadu, jaunākajam, viņa mazdēlam Matīsam Dābolam – 22. Korī dzied tēvs Gatis Burvis un dēls Jānis Burvis, Ingas Čukures vīrs un brālis, savulaik ievērojamā dzejnieka Edvarda Treimaņa-Zvārguļa mazdēls Einārs Treimanis. Pianists Ritvars Knesis ir viens no slavenā ansambļa „Līvi” dibinātājiem. Koņa dārgums, solists Aleksandrs Dimitrovs, ikdienā Rīgas Tehniskās universitātes Enerģētikas fakultātes administrātors, apgalvoja, ka koris ir viņa ģimene. Viņš dzimis Bulgārijā, mācījies konservātorijā Kauņā, vienlīdz labi runā lietuviski un latviski. Čakli darbojās dāmu komiteja, tāpat kā 2. salidojumā 1976. gadā.

Pirmā salidojuma laikā 1974. gadā Latvijas sūtnis ASV Anatols Dinbergs Tobago atklāja piemiņas plāksni kurzemieņiem, 1976. gadā, kad notika otrais salidojums, Plimutā tika iesvētīti Kurzemieņu pieminēšanas pamati. Pieminēšanas celtniecības komiteja izsludināja konkursu, pieteicās kāds ķīniešs, kas aizbēga pēc viņam izmaksātajiem 9000 dolariem. Tēlnieks Augusts Kopmanis (1910-1976) bija iecerējis pieminēkli veidot kā bāku, bet gribējies 20 000 dolaru honorāru. Tādas naudas celtniecības komitejai nebija. Tēlnieks Jānis Mintiks honorāru neprasīja, pēc viņa meta celto pieminēkli, kuŗā attēlota buru laiva, atklāja 1978. gadā, kad notika trešais latviešu salidojums, kuŗā piedalījās 350 latvieši no 11 zemēm. Pieminēšanas pamatos ieguldīta urna ar laikmeta dokumentu angļu valodā.

Trinidadā un Tobago bijis arī tagadējais Latvijas prezidents Raimonds Vējonis, viņš piedalījās 12. salidojumā 2001. gadā.

Astra Moora

Nobeigums decembra biļetenā

Lūgums palīdzēt

Man ir 33 gadi, esmu dzimusi Latvijā (Pļaviņās). Absolvēju Lauksaimniecības universitātes Ekonomikas fakultāti un devos strādāt uz Angliju, pēc gada pārcēlos uz Dāniju, kur dzīvoju sešus gadus un ieguvu vēl vienu bakalaura gradu – *service management*, kā arī darba pieredzi darbā restorānos un viesnīcās Dānijā, Spānijā un Meksikā. Pēc skolas beig-

šanas Dānijā saņēmu darba piedāvājumu darbam viesnīcā Nikaragvā, un tā kā esmu silto zemju mīļotāja, kā arī vēlējos uzlabot spāņu valodas zināšanas, piedāvājumu pieņēmu. Nikaragvā iepzinos ar jaunu vīrieti, piedzima bērni, bet kopdzīve neizdevās. Atgriezies kopā ar bērniem Latvijā. Diemžēl 2008. gadā ļoti sāka pietūkt mana kreisā kāja, un pēc kāda laika uzzināju, ka man ir primārā limfadēma. Slimība attīstījās ļoti strauji, īpaši pēc tam, kad sākās infekcija un bija nepieciešamas antibiotikas. Esmu bijusi pie daudziem ārstiem, visi apgalvoja, ka slimība nav ārstējama. Aizbraucu uz klīniku Vācijā, kur piedāvāja ārstēt, bet izmaksas ir augstas. Viena audzinu divus gadus veco dēlu Tomasu, meitiņai Paulai ir astoņi mēneši. Latvijā piemērota ārstēšana nav iespējama, un veselības aprūpes sistēma šādu ārstēšanu ārpus Latvijas nesedz. Mani vecāki un māsas nav turīgi, vienai sakrāt līdzekļus tuvākajos gados neizdosies. Tāpēc es vērsos pie latviešiem gan šeit Latvijā, gan ārpus Latvijas, kā arī citautiešiem, ar cerību savākt līdzekļus, lai varu aizbraukt uz Vāciju un pavadīt 5-6 nedēļas klīnikā, kur man samazinātu kājas apmērus. Patlaban meitiņa ir pietiekami liela, lai viņu varētu atstāt pie mani vecākiem. Pavisam drīz man jāmeklē darbs, un man ir ļoti grūti atrast piemērotu apģērbu un apavus, protams, sašķobījusies arī mana pašapziņa. Lūgt ir grūti, bet man nav citas izejas. Mans līdzekļu vākšanas profils: gofundme.com/2umav9b8

Indra Avotiņa

Bagāts ir, kam daudz pieder, bagātāks, kam maz vajadzīgs, visbagātākais, kas daudz dod.

Vācu teologs Gerhards Terštēgens (1697-1769)

Māja spīdēs un laistīsies,

ja izmantosim Jāņa Daugavieša uzņēmuma

Everclean pakalpojumus! Tāl.: 949-588-5835

23311 Via Linda # C Mission Viejo, CA 92691-6804

**Paidagogs Juris Ērglis
(Yuri Smaltzoff)
apmāca baletdejoņus
otrdienās, plkst. 6.30
sestdienās, plkst. 10.30
Madilyn Clark Studios
10852 Burbank Blvd.
N. Hollywood, CA
91601
Tāl.: 818-762-6212**

<http://madilynclarkstudios.com/>

Katrīna Sonveina (priekšā) baletstundā

Lasītāja vēstule

Oktobra biļetenu lasot guvu lielu gandarījumu, ka aprakstīta Gramzdas baznīca.

Mans tēvs bija Latvijas atbrīvošanas cīņu dalībnieks, saņēma 2000 latu un par to nopirka 22 hektaru zemi Gramzdas pagastā – „Strautiņus”. Viņš sapņoja, ka tur uzcels toreiz sludinātās Latvijas saimniecību standartceltnes, es izmācīšos par elektrotehniķi, un mēs slauksim govīs, izmantojot Ķeguma elektrību. Mēs tur dzīvošot kā pelēkie baroni. Tāpēc es mācījos Liepājas tehnikumā elektrotehnikas nodaļā un turpināju studēt Baltijas Universitātē Vācijā un Melburnā.

Gramzdas zemi privatizēju un pārdevu kaimiņam. Sameklēju zinīgu vīru, kas man parādīja zemes robežas. Kad gājām pa tās zemes vienu stūrīti, viņš parādīja, ka tur aug kaķpēdiņas un, kad apjautājos ko tas nozīmē, viņš teica, ka zemē, kur aug kaķpēdiņas, neaug nekas cits! Te nu bija mana tēva sapnis, kas tomēr iespaidoja visu manu dzīvi. Lai dzīvo Gramzda! Paldies par biļetenu!

**Jēkabs Ziedars
Melburnā, Austrālijā**

**ZIEMEĻKALIFORNIJAS
LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA**

Tāl.: 415-643-9926; Fax: 415-643-9434

e-pasts: latviancu@sbcglobal.net

Pasta adrese: Northern CA Latvian Credit Union

P. O. Box 460429 San Francisco, CA 94146

Biroja vadītāja **Sanita Vilgerte**, tālr.: 415-643-9926

Aizdevumu komitejas loceklis Dienvidkalifornijā –

Mārtiņš Andersons, tālr.: 415-359-1886;

917-821-0440

**BECOME A
CLCU MEMBER
TODAY!**

info@clcu.org | 310.828.7095 | www.clcu.org

| Debit Cards | Online Banking |
| Share Certificates | Savings | Checking |

Federally insured by NCUA

JOCIŅI

Arnolds ieskrien istabā un sauc: „Tēt, es atradu eļļu!”
„Lieliski, tad mēs beidzot varēsim atļauties nopirkt jaunu auto.”

„Nez vai. Eļļa tek no mūsu vecā auto.”

„Tas, kas pagāja mums garām, ir nekrietnais grāfs Nīrendīls. Viņa dēļ es zaudēju vismaz trīs miljonus,”
Pēteris stāsta draugam.

„Neticami! Un ko tad viņš tādu izdarīja?”

„Viņš negribēja, ka precos ar viņa meitu!”

„Kāpēc tu nesveicini savu matēmatikas skolotāju?”
tēvs pārmet dēlam.

„Tagad ir brīvdienas!”

„Man nepatīk siers ar caurumiem,” sūdzas Jānītis.

Mātei ir labs padoms: „Labi, apēd sieru, bet caurumus atstāj!”

Īsta futbolista kaķis nekad neguļ, saritinājies kamolā.

Tikai vīriešiem un kaķiem jau kopš dzimšanas piemīt prasme zvilnēt dīvānā ar lietišķu sejas izteiksmi.

**Aktiņa Mārtiņa Zinberga mincis Krunka
guļ tikai uz svaigi izmazgātas veļas**

Noderīga vārdnīca visiem latviešu valodas lietotājiem

Rīgas latviešu biedrības Valodas attīstības kopas dalībnieki veido vārdnīcu, kurā ir ne tikai jaunvārdi, bet arī seni vārdi, personvārdi, svešvārdi, valodniecības termini („kādenis”, „norisenis”), historismi, etnonimi:

<https://LVAK.wordpress.com/jaunakie-termini-meklejumun-diskusijas/jaundarinajumu-un-jaunvardu-vardnica/>

Lasītāji aicināti redaktorei iesūtīt rakstus, vēstules, atmiņu stāstus, ceļojumu aprakstus, fotogrāfijas!

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam; par cenu sazināties, zvanot Pegijai, tālr.: 310-908-6993

1700 Malcolm Ave. #102, Los Angeles, CA 90024
e-pasts: pegijat@inbox.lv
vai: pegijakalninataube@yahoo.com

Draudzes Ziņas

Denveras latviešu ev. lut. draudzes baznīcas altāris

Mūsu Tēvs, debesīs!

Svētīts lai top Tavs vārds. Lai nāk Tava valstība.

Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

Mūsu dienšķo maizi dod mums šodien.

Un piedod mums mūsu parādus,

Kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.

Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna.

Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES AMATPERSONAS

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Kasiere Dace Taube: 1700 Malcom Ave, Apt. 101, Los Angeles, CA 90024	310-475-8004
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu komitejas priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu komitejas kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

***Draudze ir bez mācītāja. Lūdzu zvanīt kādai no draudzes amatpersonām, ja nepieciešama palīdzība
Baznīcas adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

DRAUDZES DZĪVES KALENDĀRS

13. novembrī plkst. 11:00 dievkalpojums ar dievgaldu 26. svētdienā pēc Vasarsvētkiem;
mācītājs Mārtiņš Rubenis

20 novembrī plkst. 11:00 laju vadīts mirušo piemiņas dienas dievkalpojums

4. decembrī plkst. 11:00 Adventa otrās svētdienas svētbrīdis ar dziesmām un dzejām

11. decembrī plkst. 11:00 Adventa trešās svētdienas dievkalpojums ar dievgaldu;

mācītājs Mārtiņš Rubenis

24. decembrī plkst. 5.00 laju vadīts svētku vakara dievkalpojums

DIEVKALPOJUMU STATISTIKA

Datums	Dalībnieki	Dievgaldnieki	Kollekte	Caurmēra devums	Bērni	Piezīmes
11. sept.	23		\$450	\$19.57	29	Laju vadīts dievkalpojums
25. sept.	22	21	\$550	\$25.00		Mācītājs Mārtiņš Rubenis

ZIEDOJUMI

MĀSU DRAUDZĒM

A. Ābele – \$100; J. & D. Lejnieki – \$120

ARCHIBĪSKAPA FONDAM

A. Tetere – \$50

DIEVNAMA REMONTIEM

A. Ābele – \$200

Šie ziedojumi saņemti līdz 2016. g. 10. oktobrim.)

Lūdzam neaizmirst iemest kādu centu vai dolaru

„Zvannieku cūciņā” baznīcas priekšelpā.

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem!

LŪGUMS

Lūdzam nokārtot draudzes nodevas par 2016. gadu! Draudzes nodeva – \$250; studentiem – \$60

_____ \$ _____
(uzvārds, vārds)

Ziedojums draudzes vajadzībām \$ _____

Ziedojums draudzes dievnama remontiem \$ _____

Ziedojums palīdzībai māsu draudzēm Latvijā \$ _____

Ziedojums Archibīskapa algas fondam (\$50) \$ _____

KOPĀ \$ _____

Lūdzu aizpildīt un kopā ar čeku, izrakstītu *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*, nosūtīt kasierei Dacei Taubei *1700 Malcolm Ave., Apt. 101, Los Angeles, CA 90024*

**IR ĻOTI SVARĪGI, KA KATRS DRAUDZES LOCEKLIS(E) IEMAKSĀ \$50
ARCHIBĪSKAPA FONDĀ; LELBĀL ARCHIBĪSKAPA FONDS NAV SASNIEDZIS
IECERĒTO SUMMU, TĀPĒC LELBĀL LŪDZ ĀRKĀRTĒJUS
PAPILDZIEDOJUMUS**

PĀRDOMĀM

Mirušo piemiņas dienā

Svētīgi ir mirušie –
Tēvs un māte, māsas, brāļi,
Dieva mierā dusošie
Draugi, radi, bērni mīļi.
Tiešām, Gars mums saka tā:
Dusa viņiem svētīta.

Dusa viņiem svētīta,
Dzīve kad ir aizvadīta,
Mūžs ir veikts un atpūta
Godam tagad nopelnīta.
Paliek mums kā piemiņa
Viņu darbu liecība.

Viņu darbu liecība
Svēta lai tiek uzturēta.
Bija viņiem ticība
Dzīva, stipra, droša, svēta.
Līdz pat mūža vakaram
Ticībā šai sekojam.

Ticībā tiem sekojam
Līdz ar' tiksīm aicināti.
Mierā lai tad aizmiegam,
Skujām ceļi tiek mums klāti,
Dusām svētā tīrumā,
Līdz nāks diena pastarā.

Kad nāks diena pastarā,
Tiksīm mēs no kapiem celti
Stāties vienā pulciņā –
Ticēts nebūs velti.
To dod Kristus pelnījums,
Ka būs celties visiem mums.

Edgars Ķiploks (1907-1999)

Mirušo piemiņas diena ir svētdien,
20. novembrī, kad pieminam mūsu draudzes
locekļus, kuŗi aizgājuši mūžībā šajā baznīcas gadā

JĀNIS TAUBE

dzimis 1929. g. 31. martā, miris 2016. g. 20. janvārī

HELĒNA SKUJA

dzimusi 1921. g. 15. augustā, mirusi 2016. g. 7. februārī

VALENTĪNS MISKA

dzimis 1924. g. 13. februārī, miris 2016. g. 3. aprīlī

AUSMA LEJNIECE

dzimusi 1923. g. 14. decembrī, mirusi 2016. g. 13. maijā

MODRA BALODE

dzimusi 1936. g. 7. oktobrī, mirusi 2016. g. 28. maijā

ILGA JANKOVSKA

dzimusi 1921. g. 19. novembrī, mirusi 2016. g. 8. jūnijā

EGĪLS AVOTS

dzimis 1947. g. 20. decembrī, miris 2016. g. 4. jūlijā

AIVARS VALLIS

dzimis 1930. g. 20. janvārī, miris 2016. g. 24. jūlijā

*„Mēs piederam debesīm, no kurienes mēs ar pacietību
gaidām glābēju Kungu Jēzu Kristu.” (Flp 3:20)*

Viesītes baznīca

Pieteikumus puķēm uz altāra pieņem
Biruta Šulca, tālr.: 949-297-3958

MĀSU DRAUDZES

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzei Latvijā ir astoņas māsu draudzes: Jēkabpils Sv. Miķeļa, Neretas, Saukas, Ērberģes, Mazzalves, Gricgales, Viesītes un Elkšņu draudze. Sazināšanās ar visām māsu draudzēm vairs nav tik rēgulāra kā bija, sākot mūsu palīdzības darbu 1990. gadā, kad sūtījām saiņus (no 1992. līdz 2005. g.) atbalstījām trūcīgos bērnus, maksājot par pusdienām (no 1997. līdz 2015. g.), atbalstījām mācītājus un divreiz gadā nosūtījām svētku apsveikuma kartītes.

Šīs vasaras beigās saņēmām ziņas no Jolantas Kovnackas, ka tiek remontēts Viesītes baznīcas jumts. Mūsu draudzes valde piekrita šo lielo darbu atbalstīt ar ziedojumu. Draudzes loceklis Tālivaldis Paegle vasaras pavada savā īpašumā Latvijā, sazinājos ar viņu un lūdzu ziedojumu nogādāt. Drīz vien Tālis satikās ar Viesītes draudzes priekšnieku Jāni Miezeri un nodeva viņam € 500. Par šo ziedojumu Miezeņa kungs man e-pasta vēstulē pateicās, Tālis atvedīs parakstītu kvīti. Aizrakstīju Jānim Miezerim, ka šis mūsu draudzes ziedojums ir par godu nesen mirušās mūsu draudzes locekles Ausmas Lejniecei, dzim. Dābola, piemiņai. Viņa kristīta un iesvētīta Viesītes draudzē. Ausma Lejniece dzimusi 1923. gada 14. decembrī un mūžībā aizgāja 2016. gada 13. maijā. Esam ļoti pateicīgi Tālim Paeglem. Pērn viņš aizbrauca uz Ērberģi, apsveica mūsu māsu draudzi un šogad nodeva mūsu sveicienus Viesītes draudzei. Priecājamies, ka arī citi mūsu draudzes locekļi, piem., Silvija Kurmiņa uztur sakarus ar mūsu māsu draudzēm.

Paldies visiem, kas ziedo naudu vai laiku, atbalstot sadraudzību un palīdz mūsu māsu draudzēm Latvijā.

Māsu draudžu koordinātores Anna Ābele

No Jāņa Miezeņa vēstules:

Pateicos Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzei par € 500 ziedojumu Viesītes Brīvības baznīcai. Līdzekļi tiks izlietoti baznīcas jumta seguma nomainīšanai. Liels paldies Tālivaldim Paeglem, mēs satikāmies Rīgā, un viņš man iedeva ziedojumu. Mūsu baznīca celta 1939. gadā tieši pirms kara. Tā kā šī vieta saistīta ar latviešu brīvības cīņām, tad to nosauca par Brīvības baznīcu. Baznīcas zvanā ir izliets uzraksts: „Dievs stiprini, ka stāvu droši par dzimto zemi, tautas brīvību!”.

Baznīcas jumts nebija remontēts kopš 1939. gada. Kopējās remontmaksas ir € 22 000. No valsts budžeta dabūjam € 8500, Vācijas Ziemeļu baznīca ziedoja € 3000, pārējo vācam ziedojumos. Vēl pietrūkst apmēram € 5000, bet ar Dieva palīgu galā tiks. Vēlreiz pateicos par ziedojumu.

Izvilks no Jolantas Kovnackas vēstules:

Liels paldies par pabalstu. Esam ļoti aizkustināti par jūsu atsaucību! Mums ir prieka vēsts. Baznīcas jumts ir

Decembrī dzimušie draudzes locekļi

3. Juliana Sterna, Inta Zemjāne
4. Aija Matsone, Ilze Matsone
5. Sanita Šūmane-Karami, Gudrīte Kuškēvica
8. Kaija Staško, Inese Tetere
9. Zenta Cīrulle
10. Maruta Ambrose
11. Dzidra Freimane, Mia Trapse
13. Iveta Karge
16. Milda Bleka (Black)
20. Benita Trapse
23. Jānis Lācis
25. Mirdza Lasmane, Pauls Maldutis

Sirsnīgi sveicam visus jubilārus!

Draudzes padome

Ja kāds izlaists, lūdzu ziņot Tamārai Rūsei
vai Dainai Ābelei

**Atvainojamies, ka nebija pieminēta Skaidrītes
Beķeres dzimudiena**

14. novembrī. Daudz laimes Skaidrītei!

uzlikts, visi skursteņu gali pārmūrēti. Darbu vēl daudz, bet tos lēnām plānosim nākamajās vasarās. Jumts bija vissvarīgākais. Tagad visu nedēļu kopjam un slaukām. Visu noliekam vietās un redzam, kas vēl labojams.

Pa darbdiem palīgā nāk vecākie draudzes locekļi, viņi ir ļoti labs atbalsts. Sestdien atnāks savos darbos aizņemtie, lai pieliktu punktu. Svētdien jau būs dievkalpojums. Miļa sajūta, ka varam atgriezties savā baznīcā un draudze vienoties kopējos darbos.

**No kr.: Viesītes draudzes priekšnieks Jānis Miezeris,
Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes loceklis
Tālivaldis Paegle**

LELBAs RIETUMU APGABALA KONFERENCE

LELBAs Rietumu apgabala konference notika no 8. līdz 9. oktobrim Denverā. Tajā piedalījās garīdznieki, LELBAs Rietumu apgabala valdes locekļi, draudzes priekšnieki vai viņu aizstājēji, dāmu komitejas priekšnieces un citi draudzes darbinieki vai locekļi. Laiks bija skaists un neparasti silts, negribējās ticēt, ka klāt rudens. Izlasījām archibīskapes Laumas Zušēvicas un prāvesta Gunāra Lazdiņa atsūtītās vēstules ar labiem novēlējumiem konferences darbā. Gunārs Lazdiņš ir kalpojis gan Portlandē, gan Ziemeļkalifornijā.

Garīdznieki, draudžu priekšnieki un priekšnieces lasīja jaunākās ziņas par savām draudzēm.

Runājām par izmaiņām, mūsu draudzēm Latvijā un spriedām, kā vislabāk svinēt Reformācijas 500. gada svētkus un Latvijas 100 gadu jubileju. Mācītāja Helēne Godiņa ir atsaukusies LELBAs valdes aicinājumam un uzņēmusies evaņģelizācijas nozares vadību. Helēne pēcpusdienā mūs iepazīstināja ar vairākām jaunām dziesmām no jaunizdotās dziesmu grāmatas, kā arī dziesmām un mūzikas ierakstiem *YouTube*. Visi dziedājām līdzi.

Diakone Rota Stone lasīja referātu „Vai Mārtiņš Luters izmantotu *Facebook*?” Klausītāji tika lūgti balsot pirms un pēc referāta, un vairākums secināja, ka viņš noteikti būtu lietojis *Facebook*. Tomēr neviens no mums nevarēja iedomāties, ka Mārtiņš

Luters kavētu laiku un vakaros skatītos videolentes par kaķiem. Pēc vakariņām mums bija iespēja noklausīties Latvijas viešņas, koklētājas Laimas Jansones koncertu. Nākamā dienā rīta dievkalpojums notika latviešu un angļu valodā, lai visi varētu saprast un uz klausīt Dieva vārdus. Konferences dalībnieki ierosināja dievkalpojuma kollektes naudu ziedot Zvanniekiem lietota autobusa

**Mācītāja
Helēne Godiņa**

Dienvīdkalifornijas latviešu ev. lut draudzes dalībnieki LELBAs rietumu apgabala konferencē, no kreisās: bija Anna Ābele, Daina Ābele, Tamāra Rūse, Dāvis Reins Guna Jostsone

iegādei, ar ko bērņus aizvest uz skolu, pie ārstiem vai zobārstiem. Denveras draudze šo ierosinājumu atbalstīja. Pēc dievkalpojuma pakavējāmies pie kafijas galda. Bija iespēja iepazīties ar Denveras latviešu ev. lut. draudzes locekļiem, kuŗi konferencē nepiedalījās. Prāveste Daira Cilne pateicās Denveras draudzes mācītājai Helēnei Godiņai un draudzes darbiniekiem par viesmīlību, rīkojot LELBAs rietumu apgabala konferenci viņu skaistajā pilsētā.

*Iesim ar mieru un kalposim tam Kungam ar prieku!
Pateicība Dievam!*

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Mācītājs **Mārtiņš Rubenis**

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road, San Diego,
CA 92123; tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

12. novembrī plkst. 12.00

Latvijas valsts dibināšanas

**atceres dievkalpojums; svētku programma
sarīkojumu telpās un pusdienas**

Kasiere **Antra Priede Bergere**

1335 Santa Barbara St., San Diego,
CA 92107; tālr.: 619-225-0817

Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.com

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

b nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **a** nozīmē «IB abonents»;

s nozīmē «students»; **p** nozīmē «paraugksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIEREI

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs;
nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF. un nosūtīt:
Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvidkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura